189

Jessica Steele

Un plan diabolic

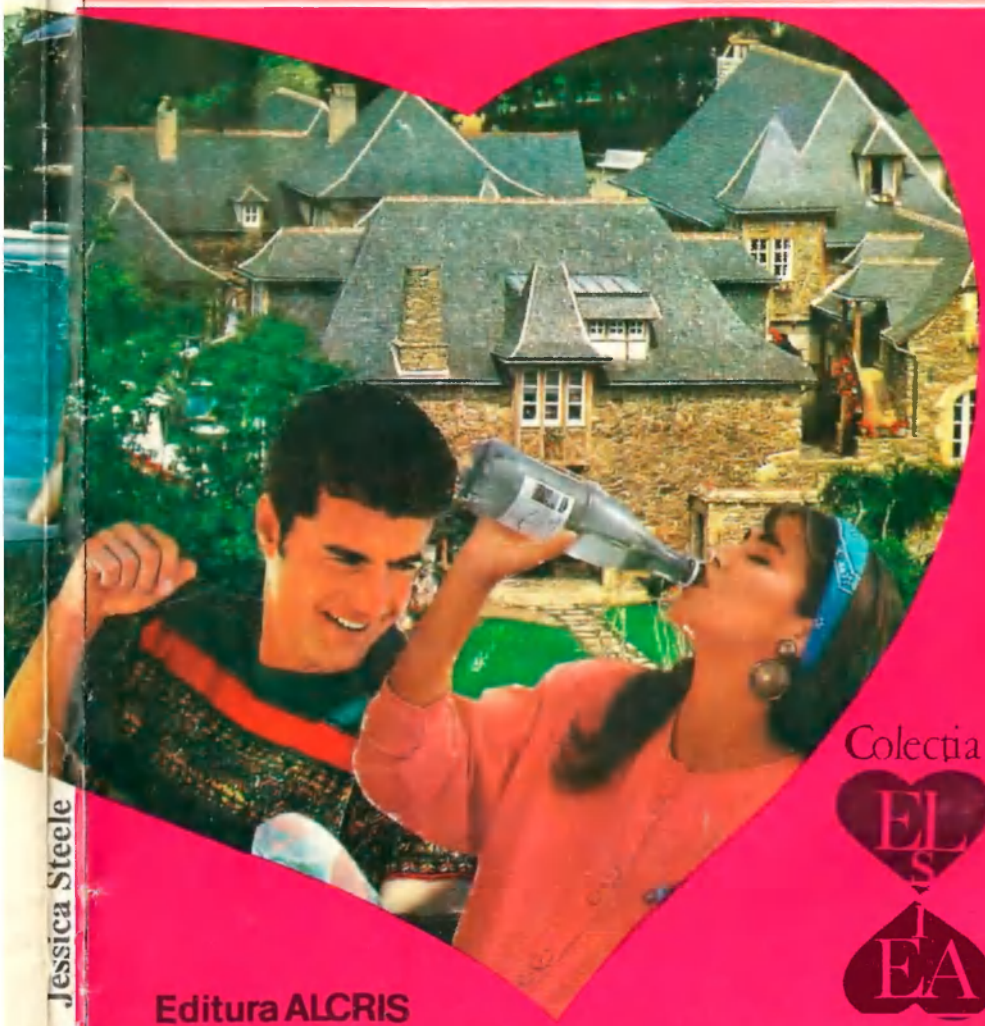

Colectia ELSEA

Editura ALCRIS

189

Jessica Steele

JESSICA STEELE

UN PLAN DIABOLIC

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu Andy
Consilier editorial : Traian Iancu
Lector : Angela Vasile

ISBN 973-580-176-0.
Colecția „EL și EA"

La împlinirea vârstei de 21 de ani, Verity urma să ocupe un loc în consiliul de administrație al companiei al cărei patron era chiar tatăl ei. Clipa mult așteptată sosește, dar locul este ocupat de Holt Jepherson.

Coperta : ANDY

© 1984, Jessica Steele
NO HONOURABLE COMPROMISE
În românește de : Mihaela Cosac
Toate drepturile în limba română asupra acestei ediții aparțin editurii ALCRIS.

CAPITOLUL 1

O încruntare ușoară umbri chipul lui Verity Diamond. Gândurile i se îndreptau din nou spre tatăl ei, care evita de multă vreme o discuție directă despre postul pe care i-l promisese la firma pe care o conducea.

După o lună de zile, încercase să nu-l mai bată la cap, bucurându-se în taină de faptul că afacerile la „Diamond Small Tools" mergeau foarte bine. Dar împlinise douăzeci și unu de ani deja de o săptămână și el încă nu adusese vorba despre problema care o frământa.

Soneria telefonului întrerupse firul reflecțiilor sale, trezind-o la realitate. Doamna Trueman, menajera, aduse aparatul pe măsuța de lângă fotoliu — convorbirile din timpul zilei la Birchwood House erau așa de numeroase, încât bătrâna era mereu pregătită să intervină la momentul oportun — iar Verity ridică receptorul. Imediat vocea cristalină a fetei de la celălalt capăt al firului umplu camera cu veselia ei.

— Te-ai distrat bine aseară ? întrebă Miranda Beddows, una dintre prietenele lui Verity din copilărie.

— Destul de bine, răspunse chicotind. Unii au avut chiar curajul să se urce la volan.

— Ai dreptate, numai că aceia ar trebui să aibă grijă ca data viitoare să-şi lase maşinile în faţa casei, zise Miranda hotărâtă să le urmeze exemplul. La ce petrecere mergem în seara asta ?

— La Rollo Hodgson care sărbătoreşte plecarea părinţilor, o lămuri, râzând un timp de soarta hazlie a sărmanului Rollo care era ţinut în frâu de părinţii lui, mult prea severi pentru vremurile acelea.

— Apropo de părinţi, reveni Miranda. Tatăl tău ţi-a pomenit ceva despre post ?

— Încă nu. Verity rămase un timp pe gânduri, apoi adăugă : Aş vrea să profit de seara asta, ca să-l trag de limbă.

— Înseamnă că nu mai vii la petrecerea de la Rollo ?

— Nu ştiu... discuţia o să cam dureze...

— Vino, totuşi, după ce se termină. Oricum cheful se întinde până dimineaţa şi ştii doar ce distrus e Jolyon când nu te are în preajmă.

Din păcate, pe Verity o interesa prea puţin persoana lui Jolyon, de când cererile lui în căsătorie deveniseră de-a dreptul enervante.

Imediat ce închise telefonul, Jolyon fu uitat complet, iar gândurile ei reveniră nestingherite la firma tatălui și la postul promis. Dacă ar fi fost băiat, poate că lucrurile ar fi decurs mult mai ușor și mai repede, așa cum se întâmplase în cazul vărului Basil, angajat deja la firmă. Pentru Verity însă, promisiunea tatălui venise abia când ea împlinea optsprezece ani, urmând să fie pusă în aplicare la douăzeci și unu de ani.

Încercase să-l înțeleagă. După moartea mamei ei — când Verity avea doar șapte ani — el ținuse locul ambilor părinți, străduindu-se din greu și ocupându-se de educația ei până la vârsta de optsprezece ani, atunci când ea îi ceruse un post în consiliul de conducere al firmei.

Clement Diamond fusese întotdeauna cinstit cu ea, explicându-i adesea ce fel de afaceri făcea compania și propunându-i să lucreze în vacanță acolo. Se angajase, și în ultimii trei ani își dăduse silința să-i atragă atenția și să-i dovedească talentele de care dispunea în această privință. Făcuse însă și multe greșeli, ca de pildă stricarea unei mașini de tipărit, ceea ce dezlănțuise furia lui Clement și amenințarea că-i va interzice să mai lucreze în atelier.

Își aștepta tatăl în holul vilei până seara târziu, tremurând de emoție, dar hotărâtă să aibă o discuție serioasă și sinceră.

— Vrei ceva de băut ? îl întrebă imediat ce intrară în sufragerie.

— O ceaşcă cu ceai.

— Bine, atunci mă duc să-ţi pregătesc, se oferi Verity bucuroasă, îndreptându-se spre bucătărie.

— Să înţeleg că în seara asta rămâi acasă ? întrebă Clement Diamond surprins, puţin mai târziu când Verity i se alătură.

— Aşa intenţionez. Tu ?

— Ai vreun motiv serios care să mă reţină ?

Întrebarea lui o enervă, apoi, un zâmbet timid îi lumină faţa mică.

— Da. Doresc să particip la următoarea întrunire a consiliului de administraţie şi aş mai vrea ca până atunci, preşedintele acestuia să mă pună în temă cu problemele care se vor discuta. Cuta dintre sprâncenele stufoase ale bărbatului se adânci. Să nu-mi spui că nu te-ai gândit că voi asista la şedinţe... O întrebare străpunse mintea fetei : Te-ai răzgândit în privinţa postului ?

— Nu e vorba de asta...

— Slavă Domnului ! Cuvintele ieşiră o dată cu respiraţia ei zgomotoasă. Am avut impresia că... Se opri, atenţionată de tăcerea lui. Să nu crezi cumva că nu mă voi achita de sarcinile pe care mi le vei da... În ultimele luni, am muncit din greu ca să-ţi dovedesc...

— Oprește-te, Verity ! Tensiunea care se citea pe chipul lui o avertiza din nou că ceva nu era în regulă.

— Ce se-ntâmplă ? îl întrebă încercând să alunge senzația de incertitudine care nu-i dădea pace.

— Ar fi trebuit să te-anunț din vreme, mormăi el.

— Ce, tată ?

— Că nu mai este nici un loc în consiliul de conducere al firmei, spuse repede Clement.

— Încetează, Clem ! Verity făcea eforturi supranaturale să se calmeze. Crezi că n-am aflat că unchiul Walter se va pensiona în apropierea Crăciunului ?

— Locul lui a fost ocupat de altcineva. Trebuia să te anunț. Îmi pare rău, Verity.

— E o glumă, nu ?

— Nu, draga mea, nu e o glumă. Ca președinte al companiei, am considerat că e mai bine ca acest loc să fie ocupat de cineva din afară și...

— Cineva din afară ?! strigă fata nevenindu-i să creadă. Întotdeauna ai susținut ca la conducerea firmei să se afle numai membri ai familiei Diamond.

— A sosit clipa schimbărilor, Verity ! îi spuse Clement pe același ton autoritar, speriind-o chiar și pe menajera lor, doamna Trueman, care se afla la ușă cu tava cu cafele.

— Cine e străinul care mi-a ocupat postul ? sări Verity.

— Deşi nu l-ai cunoscut, cred c-ai auzit deja multe despre Holt Jepherson. El e...

— Nu-i nevoie să-mi dai amănunte, îl întrerupse ea cu brutalitate. Clement avea dreptate. Nu-l întâlnise niciodată pe magnatul Holt Jepherson, dar aflase multe lucruri interesante despre el de la asociaţii tatălui ei, care se întâlneau adesea la sfârşit de săptămână la vilă. Vrei să cred c-a alergat şi el după acelaşi post ?

— N-a alergat. Eu i l-am oferit şi e foarte mulţumit.

— Pentru puţin timp, sper. Ştii doar cum operează acest Holt Jepherson.

— Te pot asigura că nu urmăreşte să preia conducerea de la „Diamond Small Tools". E un om de încredere.

— Vezi să nu te păcăleşti ca mine. Ar fi continuat să-şi contrazică tatăl, dacă ar fi fost sigură că ar fi meritat.

— Ştiu că eşti supărată, Verity. Încearcă doar să priveşti partea bună a lucrurilor. Tu...

— Care parte bună, Clem ? Mi-ai promis un loc în conducerea firmei şi ai tergiversat numirea mea, pentru ca între timp, să alegi un necunoscut. Nici măcar n-ai încercat să te gândeşti de două ori înainte de-a lua această decizie. Furia îi umplu ochii de la-

crimi. Se feri de privirea lui, întorcându-se cu spatele, apoi își căută cheile de la mașină în geanta aruncată pe canapea și porni aproape în fugă spre ieșirea principală.

— Unde te duci ? Vocea tatălui o opri la jumătatea drumului.

— Nu-ți face probleme... Nu mă duc să mă sinucid, veni răspunsul ei ironic.

— Te rog să conduci cu atenție, deși ar fi mai bine să nu te urci la volan, îi strigă la fel de îngrijorat ca și altădată.

Plimbarea lungă din noaptea aceea, ca și celelalte din următoarele trei, nu avură efectul scontat, acela de a o liniști. Își iubea prea mult tatăl, așa că ura ei care crescu în intensitate se îndreptă spre necunoscutul Holt.

În cea de-a patra zi, profitând de invitația lui Jolyon la cină, se hotărî să petreacă o seară zgomotoasă în compania vechilor ei prieteni.

— În apropierea locuinței mele există un club care e deschis toată noaptea. Ce-ar fi să ne întâlnim și cu ceilalți și să profităm din plin de ocazie ? îi sugeră ea, știind că tatăl ei nu i-ar fi permis niciodată să frecventeze „Country Club".

— Am crezut că vrei o seară liniștită în doi și...

Ochii ei se ridicară spre cer și Jolyon tăcu. Își aminti de condiția pe care i-o impusese Verity — de a se vedea doar în compania

prietenilor — şi se conformă fără comentarii. Îi sună pe Adrian Lovatt şi pe Rollo Hodgson, în timp ce ea se hotărî s-o anunţe pe Miranda şi apoi pe Sadie Knowels.

Verity se întoarse acasă şi un timp nu avu nici un fel de remuşcări că încălca una dintre regulile impuse de Clement. Când coborî însă în hol, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni verzi şi o bluză strălucitoare de aceeaşi nuanţă şi-i întâlni privirea, se simţi îngrozitor.

— Lucrezi târziu în seara asta ? îl întrebă încercând să-şi învingă teama.

— Unde mergi ? zise el evitând să-i răspundă.

Maşina o aştepta în parcare. Deschise portiera şi spuse fără să clipească :

— Să văd cum e la „Lower Bassett Country Club".

Zgomotul uşii trântite în spatele ei o avertiză că domnul Diamond nu fusese prea încântat de veste. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Era conştientă că se purtase mizerabil, dar el o rănise şi reacţia de autoapărare izbucnise fără s-o poată controla. Acum, ideea de a-şi întâlni prietenii la club n-o mai încânta, dar îi aparţinuse şi trebuia să se ţină de cuvânt.

Sadie, Miranda, Jolyon, Adrian şi Rollo o aşteptau în faţa intrării, un grup zgomotos

care atrase în scurt timp atenţia clienţilor de la celelalte mese.

Verity râdea şi întorcea adesea capul de la prietenii ei la cei care-i priveau, dezaprobând excesul lor de entuziasm.

La un moment dat, Rollo se ridică şi bruscând un chelner, îi urlă pur şi simplu în ureche, obligându-l să mai aducă o sticlă de vin roşu. La intervenţia lui Adrian, conflictul se aplană, dar urmară câteva minute jenante în care nimeni nu mai spuse nimic.

Brusc, toată plăcerea pe care Verity o simţise până atunci dispăru. Ura faţă de personajul care-i furase postul din consiliul de administraţie al firmei reapăru şi ea se cufundă în acest sentiment până când râsul strident al fetelor o făcu să tresară. Nedumerită, zâmbi vag şi încercă să întoarcă privirea.

— Nu te uita acum, o avertiză Jolyon. Cineva din spatele tău ne priveşte insistent şi se vede bine că dezaprobă comportamentul nostru.

— Cine îndrăzneşte ? întrebă Verity întorcându-se încet. Aerul ei triumfător dispăru însă imediat ce ochii ei întâlniră ochii bărbatului cu păr negru, care-o înfruntară cu o forţă de neclintit. Apoi, la fel de brusc, el îşi concentră atenţia asupra blondei fermecătoare care-i stătea alături.

Atmosfera de la masa lor părea foarte în-

cordată, deşi probabil că sărbătoriseră ceva pentru că se zăreau două cupe de şampanie goale, chiar în faţa lor. Verity se întoarse la loc, încercând să prindă ultimele cuvinte ale lui Adrian, care le povestise între timp ceva celorlalţi. I se păruse oare, sau auzise numele lui Jepherson ?

— Erai curioasă să afli cine ar îndrăzni să ne privească insistent, îi aminti Adrian. Ei bine, „Lower Bassett Country Club" are în seara asta un invitat de onoare. E vorba de domnul Holt Jepherson.

Miranda şi Sadie profitară de ocazie ca să se ridice de la masă şi să meargă la toaletă, în timp ce Verity schiţă un zâmbet care-i îngheţă pe buze.

— Vrei să spui că... tipul de la masa din dreapta mea, brunet, care stă lângă blonda aia vulgară, este Holt Jepherson ?

— Fără îndoială. Adrian nu observă umbra care trecu peste chipul ei frumos. Zilele trecute a fost la tata la birou, să caute o casă cu chirie. Îmi pare rău că nu-ţi pot face cunoştinţă cu el, dar...

— Nu-i nevoie să mi-l prezinţi, zise Verity recăpătându-şi cât de cât calmul anterior. Sunt persoane pe lumea asta pe care aş prefera să nu le cunosc niciodată.

CAPITOLUL 2

Într-un fel sau altul, Verity reuşi să-şi abată gândul de la Holt Jepherson şi să întreţină o conversaţie de formă cu Miranda şi cu Sadie, care reveniseră de la toaletă. După scurt timp însă, îi veni din ce în ce mai greu să fie atentă la trăncăneala prietenilor. Atenţia ei se întoarse, ca atrasă de un magnet invizibil, spre străinul din dreapta.

Terminase mâncarea de o jumătate de oră şi după ce îşi trase scaunul într-o parte şi-şi întinse picioarele lungi sub masă, nu rezistă tentaţiei şi-l privi din nou.

Făcu abstracţie de blonda seducătoare care-i sorbea cuvintele lui Holt şi se concentră asupra individului. La o primă privire arăta mult mai tânăr decât se aşteptase ea, undeva între treizeci şi patruzeci de ani. Sub fruntea înaltă, frumoasă, ochii lui aruncau săgeţi de foc, în timp ce buzele îi rosteau discret cuvinte şoptite.

Nu putea să-şi explice senzaţia pe care o trăi în clipa în care el îşi luă ochii de la

blondă și-i întâlni privirea. Fu însă foarte decepționată când, la fel de brusc, bărbatul își întoarse capul, revenind la discuția șoptită cu partenera lui. Verity nu era obișnuită să fie ignorată și deodată, se născu în ea o nevoie copleșitoare de a acționa cumva ca să-i atragă atenția.

Era absorbită cu totul de prezența acestui bărbat misterios, de puterea atracției lui, de aspectul incredibil și mai ales, de intensitatea urii pentru el.

„Ce trebuia să facă ? Unde putea să-l lovească ? Unde era punctul lui slab ?“ Întrebări care nu-i dădeau pace, întrebări la care nu găsea răspuns...

— Verity ! Jolyon îi pronunță numele tare, obligând-o să se învârtească o dată cu scaunul.

— Jolyon ?

— Vrei să dansezi ?

— Eu... începu zărind perechile înlănțuite care se mișcau încet pe ringul de dans. Da, acceptă ea apoi, din dorința de a scăpa de prezența lui Holt. Puțin mai târziu însă, când Jolyon o strânse la piept cu sălbăticie, regretă din plin decizia pe care o luase în pripă. Când formația începu o nouă melodie, se aplecă la urechea lui și-i spuse aproape strigând : Plec !

Jolyon se opri uluit.

— Pleci ? De ce ? Credeam că te distrezi. că...

— M-am distrat destul ! Zări ochii lui Holt aţintiţi asupra sa pentru a nu ştiu câta oară şi continuă pe un ton sfidător : Asta, până când am observat drojdia societăţii de la mesele vecine. Şi cum nu intenţionez să mă contaminez, am hotărât să dispar. Observând că mesajul fusese recepţionat în întregime, se învârti pe călcâie ca să-şi ia geanta de pe scaun, repetând în acelaşi timp prietenilor cu care venise : Plec.

— Aşa devreme ? Miranda era foarte uimită.

Verity făcu un semn afirmativ din cap, îi salută şi porni spre uşă. Maşina era parcată aproape de intrare. Exact în momentul când încerca să descuie portiera, atenţia ei fu atrasă de un bărbat înalt care i se postă în faţă.

— N-ai auzit destule înăuntru ? îl înfruntă recunoscându-l, deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Holt înaintă hotărât, obligând-o să se sprijine de maşină.

— N-am priceput mesajul tău. La ce dracu' te refereai ? Cuvintele ieşiseră printre dinţii încleştaţi, dar furia lui nu avu nici un efect asupra lui Verity care întoarse capul. Mâna lui Holt o obligă să-l privească din nou.

— Ia mâna de pe mine ! zise ea trăgându-şi braţul.

— Niciodată nu mi-a păsat prea mult de aluziile altora. Holt continua s-o strângă de mână cu putere. De data asta, sunt foarte curios să ştiu de ce n-ai îndrăznit să-mi spui toate porcăriile alea în particular ?

Pregătindu-se să-l plesnească peste faţă, Verity se trezi uimită spunând :

— Te pomeneşti că ţi-am supărat soţia.

— Nu sunt însurat.

— Înseamnă că femeile au avut norocul să scape de tine deocamdată, îi aruncă peste umăr şi amintindu-şi cum îl privise blonda mai devreme, gata-gata să-i mănânce cuvintele, adăugă : Atunci înseamnă că ţi-am stricat prietenia cu blonda...

— Insist să-mi explici de ce crezi că te-aş putea contamina în vreun fel ? zise el fără să-i ia în seamă comentariile ironice.

— Trebuia să-mi dau seama că n-o să-ţi aminteşti toate şmecheriile pe care le foloseşti ca să-ţi atingi scopul. Cu obrajii înroşiţi, făcu o nouă încercare de a-şi smulge braţul din strânsoarea lui.

— Te-am păcălit în vreun fel ? o întrebă el cu un aer vinovat.

— Nu te mai preface ! Nu cred că ţi-a păsat vreodată pe cine ai rănit şi din ce motive, îi aruncă Verity în faţă şi imediat, mâna ei fu eliberată.

Era mai mult ca sigură că numai datorită unui joc abil de culise reușise Holt Jepherson să-i fure postul.

— Insinuezi că te-aș fi rănit în vreun fel ?

— Nu, domnule Jepherson. Nu vei avea niciodată puterea să mă rănești !

Și cu asta, ghicind că-l luase prin surprindere spunându-i pe nume, se întoarse din nou ca să deschidă portiera mașinii. Mâna ei rămase însă suspendată în aer în timp ce cheile dispăreau în palma lui Holt.

— Ce dracu' vrei să faci ? ! explodă ea.

Foarte calm, Holt zise :

— Nu cred că ești în stare să conduci așa cum arăți acum. Mai bine mă duc să-ți chem un prieten...

— Îndrăznești să insinuezi c-aș fi beată ? strigă ea cuprinsă de furie.

— Ai dreptate, nu ești beată. Vocea lui rece o făcu să înghețe. Ești totuși prea tulburată ca să te urci la volan și să conduci până acasă în siguranță.

Verity n-avea încotro, și pentru prima oară se hotărî să cedeze.

— Tu... Păstrează cheile, n-am nevoie de ele ! Pot merge și pe jos.

Se răsuci pe călcâie, gata să iasă din parcare. N-apucă să facă decât un pas și mâinile lui o traseră înapoi, aproape să-i zdrobească oasele.

Verity realiză că schimbul de cuvinte se puteau auzi foarte ușor din interiorul clubului, de care-i despărțeau doar câțiva metri. Cum nu avea intenția să se umilească în cazul în care el i-ar fi chemat prietenii și dorind să evite o confruntare violentă, spuse :

— Am mai făcut drumul ăsta pe jos până acasă, în nopți mai reci ca aceasta.

Se zbătu câteva momente, apoi se opri când auzi vocea lui, îmblânzită brusc :

— Locuiești la Birchwood House !

Exclamația lui o determină să-l privească mai atentă. Furia o cuprinse din nou când realiză că el îi vizitase casa.

— Ai fost la mine acasă ! înțelese în sfârșit. De fapt, tata te-a invitat...

— Înseamnă că tu ești fiica lui Clement Diamond ! Descoperirea fu ca un șoc pentru el. Își reveni însă destul de repede. Am auzit atâtea despre tine... Asta fu tot ce reuși să spună, pentru că Verity îi tăie vorbele cu aceeași violență de mai înainte.

— De la cine ?

Primul suspect trebuia să fie unchiul Walter, care nu putea s-o sufere de când își bătuse joc de fiul acestuia aruncându-l în râu. Era pe vremea când Basil avea doar paisprezece ani.

— Tata n-ar fi făcut niciodată...

— Tremuri. Holt o trase la piept și o obligă să înainteze o dată cu el spre limu-

zina parcată lângă maşina ei. Apoi, o ajută să urce şi închise portiera. Ori te duc eu acasă, ori îţi târăsc aici unul din manieraţii tăi prieteni.

— Porc îngâmfat ! şuieră ea printre dinţi neputincioasă. El ştia al naibii de bine — deşi n-o cunoştea deloc — că nu-i convenea s-o vadă prietenii, şi înainte să apuce să-i spună că nu avea nici un drept să hotărască în numele ei, se trezi pe şosea.

— Ce e cu graba asta ? încercă să-l înţepe. Ţi-e teamă să nu dispară blonda ?

— Nu. Pentru respectul pe care-l port tatălui tău, vreau să mă asigur întâi că ajungi cu bine acasă. Pe urmă mă întorc la petrecere. Îmi cer scuze că n-o să pot rămâne mai mult...

— Sărbătoreşti cumva preluarea postului de la „Diamond Small Tools" ? întrebă Verity, aproape înecată de lacrimi. Şampania ar fi trebuit să umple paharele în cinstea ei, nu a lui Holt...

— Din păcate, doar o zi de naştere, o corectă Jepherson reducând puterea farurilor la apropierea unei maşini din sens opus.

— Îmi pare rău, dar n-am nici un chef să-ţi urez ani mulţi şi fericiţi.

Holt râse un timp, apoi îi explică foarte calm că nu ziua lui de naştere constituia motivul petrecerii de la club. Verity vru să comenteze, dar maşina se opri în faţa vilei.

— Încep să pricep că antipatia ta pentru mine e legată de „Diamond Small Tools".

— Ce deducție inteligentă !

— Ceea ce nu înțeleg, spuse el privind-o cu răceală și ignorându-i remarca, este de ce ești împotriva alegerii mele în consiliul de conducere al acestei firme ? Și apoi, de ce crezi că am obținut postul prin înșelătorie ?

— Pentru că tatăl meu nu e genul care să-și încalce vreodată cuvântul dat fiicei sale. El mi-a promis acest post încă de pe vremea când eram doar un copil. Iar tu... tu mi l-ai furat.

Se chinui să-și stăpânească lacrimile. El avusese dreptate mai devreme când observase că nu era în apele ei. Din dorința de-a scăpa de prezența lui cât mai repede, ieși din mașină ca din pușcă și, în dreptul ușii, ezită o clipă ca să-și caute cheile în geantă. Între timp, Holt se apropiase doar la câțiva pași în spatele ei.

— N-am știut că postul era rezervat pentru tine, șopti cu regret. Eu...

— În alte condiții, ar fi avut vreo importanță ?

— Nu, n-ar fi avut nici o importanță.

— Se pare că soarta ta este să te afli în consiliile de administrație ale celor mai prestigioase firme din lume. Ar fi bine ca în

cazul lui „Diamond Small Tools" să nu-ţi faci prea multe iluzii.

— Intenţionezi să... o privi insistent... mă sabotezi ?

Dorinţa de a-i pocni faţa impertinentă era aşa de mare... Verity îşi veni repede în fire şi zise cu ură, accentuând fiecare cuvânt :

— Postul pe care-l ocupi îmi aparţine de drept. Intenţionez să-l recuperez.

El auzi jurământul nerostit, iar ea simţi că el pricepuse avertismentul. Fu luată însă prin surprindere când Holt îi prinse mâna, o duse încet la buze, i-o sărută cu tandreţe şi şopti doar pentru urechile ei :

— Fie ca cel mai bun să învingă.

CAPITOLUL 3

Gânduri negre, legate de Holt Jepherson, o trezirǎ a doua zi foarte devreme. Nu se întorsese de la „Lower Bassett Country Club" foarte târziu. Erau zile când petrecerile cu prietenii se întindeau până dimineața. Noaptea care trecuse însă, fusese una mai scurtă ca de obicei. Și asta pentru că bărbatul acela enervant, deși foarte atrăgător — trebuia să recunoască — o târâse pur și simplu la mașina lui și o adusese acasă fără să-i ceară părerea.

Nu era obișnuită să asculte de ordinele nimănui și cu atât mai mult de ale unui străin pe care-l ura. Lucrul acesta o înfuria la culme.

„Fie ca cel mai bun să învingă" răsunaseră vorbele lui, înfricoșând-o.

Sări din pat, culese din mers câteva haine curate și intră în baie. Lăsă apa să curgă cu presiune, ca să-și limpezească gândurile. Holt Jepherson știa ceva ce ea nu știa, dar avea de gând să afle cât mai repede cu

putință. Până atunci însă, nu va înceta să comploteze împotriva lui și în final, ea va fi învingătoare.

După douăzeci de minute ieși din cameră, hotărâtă să-și recupereze mașina din fața clubului, deși n-avea nici o idee unde ar putea să-și găsească cheile.

Puțin mai târziu când intră în sufragerie, se lăsă inspectată din cap până-n picioare de Clement Diamond, care-și lăsase pe masă încet, ziarul favorit.

— Bună dimineața, începu el. Ți-am spus de foarte multe ori...

— Ce anume ?

— Să nu mai lași mașina în mijlocul drumului pe timpul nopții.

— Ai dreptate, zise Verity gândindu-se că probabil Holt Jepherson îi adusese de dimineață mașina la Birchwood House.

Intrarea doamnei Trueman șterse pentru un timp din mintea ei amintirea bărbatului care, cu o noapte în urmă, o forțase să urce în limuzina lui.

— Aș dori doar niște pâine prăjită, Trudy.

— N-o să te îngrași niciodată numai cu pâine prăjită, o dojeni menajera retrăgându-se.

După plecarea ei, o tăcere stranie se așternu în sufragerie.

— Ești supărat c-am fost la Country Club ? îndrăzni Verity.

Tatăl ei o privi gânditor și răspunse abia după câteva minute bune :

— Am pretenții de la tine, Verity. Ai deja douăzeci și unu de ani.

— Ai dreptate și recunosc, am fost foarte decepționată de Country Club. Și pentru că era tatăl ei și-l iubea, se simți datoare să adauge : Nu cred c-o să mă mai duc acolo vreodată.

— Bine cel puțin că nu te-ai înscris ca membru, mai spuse Clement înainte să se ridice brusc și să părăsească încăperea.

Verity zâmbi vag, apoi se retrase în camera ei. În următoarele patru ore își bătu capul să găsească tot felul de motive pentru a opri ascensiunea lui Holt Jepherson la firmă. Deși avea o minte inventivă, trebuia să recunoască de data asta, nici o idee nu se contura de la început până la sfârșit.

Trebuia să facă urgent o pauză și se hotărî să-și sune prietena. Miranda îi răspunse imediat, apoi îi făcu o informare scurtă cu privire la evenimentele care se petrecuseră după plecarea ei. Ea insistă asupra faptului că Jolyon îi zărise mașina în parcare și pornise în căutarea ei.

— Am vrut să fac o plimbare pe jos, minți Verity deși nu-i făcea plăcere. Era obligată însă de împrejurări și nu dorea

s-aducă vorba încă de bruta care-o forţase să-şi lase prietenii şi să se întoarcă acasă mai devreme.

— Ai depăşit limita ? întrebă Miranda, presupunând că prietena ei băuse prea mult şi ezitase să urce la volan, de teama poliţiei.

— Nu sunt sigură care e limita legală, zise Verity schimbând imediat subiectul. Când ai plecat de la club ?

— La puţin timp după plecarea ta, Jolyon te căutase şi se întorsese foarte nervos. Ceilalţi au considerat că nu mai era cazul să rămână şi ne-am risipit.

— Ce părere ai de problema lui Rollo ? o întrebă Verity.

— Cred că se zbate între a fi şi a nu fi supus părinţilor, îşi dădu părerea Miranda. Ai vreun program pentru seara asta ?

— Aş sta acasă.

— N-aş vrea să fiu indiscretă, dar poţi să-mi spui ce s-a întâmplat alaltăieri seară, când ai rămas acasă să discuţi cu tatăl tău ?

— Poate o să-ţi spun într-o zi, zise Verity evaziv şi Miranda nu îndrăzni să insiste.

— Atunci poate facem o plimbare la Londra, mâine. Ce zici ?

— Ar fi excelent ! se entuziasmă Verity la gândul că va putea să revadă capitala. Hotărâră să ia un tren de dimineaţă, apoi îşi luară la revedere.

Tocmai închisese, când telefonul sună din nou. Ridică receptorul şi când recunoscu vocea plăcută a lui Holt Jepherson, abia reuşi să răspundă.

— Cum te simţi ? o întrebă el aparent îngrijorat.

— Să ştii că nu sunt mahmură aşa cum te-ai fi aşteptat. Asta pentru simplu fapt că n-am fost beată.

— Înseamnă că tot ce mi-ai spus aseară a fost adevărat ? Încă mai crezi că ţi-am furat postul ?

— Domnule Jepherson, te-aş sfătui să nu te instalezi prea confortabil la „Diamond Small Tools". S-ar putea să nu rămâi multă vreme, încheie ea trântind receptorul, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă de la început.

— Porc înfumurat ! şopti Verity.

Era evident că el sunase ca să vorbească cu Clement.

Seara, când se aşeză lângă tatăl ei la vechea masă din sufragerie, încercă să afle mai multe amănunte despre persoana lui Holt. Cu ochii plecaţi ca tatăl ei să nu vadă ura care-i mocnea în suflet, Verity se hotărî să atace :

— Holt Jepherson locuieşte în apropiere ?

Clement Diamond îi aruncă o privire sceptică. În dimineaţa aceea, ea îi întinsese ramura de măslin şi el acceptase armistiţiul fără comentarii.

Tatăl ei își drese glasul, apoi spuse :

— S-a mutat de curxnd la Drake's Knighton.

După câte știa Verity, de la Drake.s Knighton la Lower Bassett era cam aceeași distanță ca de la Lower Bassett la Londra.

— Unde a locuit înainte ? întrebă Verity alegând o portocală din fructieră și începând s-o curețe indiferentă.

— La Londra, parcă. După câte știu, a păstrat apartamentul de-acolo... îi răspunse Clement Diamond după ce-i aruncă o nouă privire speculativă.

— S-a gândit probabil că soția și copiii au nevoie de aer proaspăt, de țară, zâmbi Verity întrebându-se cum putea să se ascundă așa de bine de propriul părinte căr niciodată până atunci nu mai făcuse ac lucru.

— Holt nu e căsătorit, fu informată prompt.

— Curios. Mă așteptam să-l descrii ca pe un bătrânel căsătorit de-o viață, gârbovit, chel, scund și gras.

Descrierea succintă aduse un zâmbet pe chipul tatălui ei.

— Când o să am mai mult timp liber, o să ți-l prezint, încheie Clement retrăgându-se.

În noaptea aceea, Verity rămase multă vreme cu gândul la Holt Jepherson, la faptul că era necăsătorit, locuia la Drake's Knigh-

ton şi că mai presus de orice, era un om de afaceri strălucit de care „Diamond Small Tools" avea mare nevoie. A doua zi cutreieră împreună cu Miranda toate magazinele mari ale Londrei, dar nu reuşi să-şi scoată din minte „noaptea de neuitat" când Holt o lăsase în faţa casei.

Se despărţi de Miranda în dreptul intrării principale.

— Ne vedem diseară pe la opt, zise prietena ei ajutând-o să-şi care pachetele. Sper să mă refac până atunci.

Cum intră în Birchwood House, Verity aproape se izbi de doamna Trueman care ieşise s-o întâmpine.

— Te-a sunat Jolyon Robey de trei ori, zise aceasta abia respirând.

— Dacă mai sună, spune-i că am o întâlnire.

— Rezolvă-ţi singură treburile murdare, se răţoi bătrâna.

— Aşa voi face, o înfruntă Verity.

În camera de zi, Clement Diamond şi câţiva dintre prietenii lui obişnuiţi jucau bridge. Trecu pe lângă ei făcându-se că nu-i observă şi se opri în bucătărie.

— Vrei să mănânci ? o întrebă Trudy care ajunsese acolo înaintea ei.

— Nişte ouă jumări.

— Imediat.

Trudy o împinse pe scaun ca să nu-şi

atingă de maşina de gătit costumul alb de mătase şi se apucă de treabă. Deodată, zgomotul strident al soneriei de la intrare le atrase atenţia.

— Du-te şi deschide, îi spuse menajera lui Verity.

— Ai devenit cam autoritară la bătrâneţe, îi replică fata zâmbind şi pornind în acelaşi timp spre uşă.

Statura uriaşă a lui Holt Jepherson o făcu să tresară speriată. El luă iniţiativa şi intră.

— Mă bucur că te-am prins acasă.

— Plec peste câteva minute, iar tata cred că a uitat că te-a invitat pentru că a ieşit deja, veni replica ei printre buzele strânse.

— Minţi.Joacă bridge în camera de zi. Ochii lui o sfredeleau amuzaţi. Ascultă, domnişoară Verity Diamond, dacă ieri m-ai fi ascultat până la capăt, azi nu ţi-aş mai fi făcut această vizită.

— Ai venit pentru mine ? Entuziasmul ei era fals şi strident. Şi cărui fapt datorez această întâlnire agreabilă ? Ah, nu... nu-mi spune... Te pomeneşti că te-ai hotărât să mă rogi în genunchi să nu te alung de la Diamond Small Tools.

— Mă dezamăgeşti profund, domnişoară Diamond. Motivul pentru care sunt aici, în seara asta, este tatăl tău.

— Tatăl meu ? Ce vrei să spui ? Intră în panică. S-a întâmplat ceva cu el ?

— Din câte știu, nimic. Muncește însă din răsputeri să țină piept concurenței și să mențină echipa unită.

— Până la venirea ta, nu se auzise nimic despre vreo tulburare în rândul personalului firmei.

— Tatăl tău muncește mai mult decât jumătate din tinerii pe care-i are în subordine, continuă Holt ca și cum n-ar fi fost întrerupt de comentariile ei. Pentru asta, ar trebui să aibă mai multă liniște și înțelegere acasă.

— Insinuezi cumva că i-aș face viața amară ?

— Dacă-i vorbești așa cum îmi vorbești mie... Un zâmbet vag se contură în colțul stâng al gurii lui... Cred că are multe zile negre în preajma ta.

— Ce te privește cum se desfășoară viața noastră la vilă ?

— Mă privește, pentru că-l admir și-l respect foarte mult pe Clement Diamond, pentru tot ce a realizat până în prezent la firma pe care o conduce.

— Și ? întrebă ea simțind cum se înfierbântă din nou.

— Și vreau să știi că are mare nevoie de o atmosferă plăcută, calmă, când vine acasă. Furia lui creștea împreună cu a ei.

— Ce inimă 'mare ! zise cu ironie, deşi mintea ei înregistrase de multe ori, seara, figura chinuită a tatălui care se întorcea de la muncă. Nu cumva ţi-ai dori ca tata să rămână acasă definitiv ?

— Ce dracu' vrei să spui ? Holt înaintă spre ea, dar se opri după câţiva paşi. Era uluit de curajul cu care-l înfrunta. Rămase nemişcat, aşteptând.

— Că urmăreşti să-i iei locul.

— Tu... Deşi foarte nervos, cu ochii scăpărând ca două torţe, reuşi totuşi să se controleze şi să continue pe un ton foarte calm : Doamne, Verity Diamond, trebuie să ai deja douăzeci şi unu de ani. E vârsta la care oamenii se maturizează şi învaţă ce înseamnă deziluziile...

— Să nu îndrăzneşti să mă ironizezi pentru că sunt prea tânără ! Dacă aş fi fost bărbat, ca Basil, preţiosul fiu al unchiului meu drag, Walter, ai fi aflat foarte repede ce înseamnă să glumeşti pe seama vârstei mele ! explodă fata gata să-l pălmuiască.

Privirea lui calmă se prelinse peste trăsăturile ei frumoase, insistând asupra gurii rotunde şi tremurătoare, făcând-o să roşească.

— Ar fi fost o pierdere foarte mare pentru omenire, zise el în cele din urmă.

— C... Ce ? se bâlbâi Verity oscilând între a-l ataca sau a aştepta, într-o confuzie de-

terminată de schimbarea lui bruscă de tactică.

— Chipul tău e frumos oricând și oriunde, mai ales pentru că e atât de feminin.

— Termină cu linguşelile, Jepherson! Gândul că el o considera frumoasă o intimida, dar îi aminti de blonda de la club. Nu cred că sunt prima femeie drăguță pe care-o întâlnești.

— E vreun apropo la Selena Aston? întrebă el ghicindu-i gândurile. Continuă s-o tachineze: Trebuie să recunoşti că e o creatură încântătoare.

— Care, cu siguranță, ți-ar satisface toate dorințele...

— Dacă afirmația ta ascunde bănuiala că Selena mi-ar fi amantă, trebuie să-ți spun că m-ai dezamăgit profund. Aveam o impresie mai bună despre tine...

— Înseamnă că e adevărat... Liniştește-te, domnule Jepherson, am preocupări mult mai interesante decât să mă gândesc la amantele tale.

Verity observă încruntarea sprâncenelor lui şi se retrase temătoare.

— Crezi că prietena ta ar fi în stare să-ți ofere un post în consiliul de administrație al firmei tatălui ei, dacă ar fi cazul?

— Crezi că prietenul tău n-ar face la fel?

— Care prieten ? Te referi la Jolyon Robey ? îl întrebă mirată.

— Cu siguranţă, dacă e vorba despre tipul cu care ai dansat la club. Nu vă potriviţi.

— Adică ?

— Iar te aprinzi. N-am vrut să-ţi jignesc prietenul. Mă gândeam doar că pentru căsătorie ţi-ar trebui un bărbat mai...

— Pentru căsătorie ? Era îngrozită numai la gândul că s-ar putea mărita cu Jolyon, şi ca să-i dovedească lui Holt că acesta era doar un simplu prieten, adăugă : Cine se mai grăbeşte să se căsătorească în zilele noastre ?

— Foarte puţini, cred.

— Ţie, domnule Jepherson, ţi-a cam trecut vremea. Sau aştepţi încă „femeia potrivită" ?

Remarca ei nu-l atinse în nici un fel. Părea chiar uşor amuzat de cuvintele ei.

— La cei treizeci şi şase de ani ai mei, cred că mai am câţiva ani buni până să fiu considerat un celibatar convins, comentă Holt liniştit.

Nu era interesată de viaţa lui amoroasă, dar gura o luă pe dinainte rostind :

— Te gândeşti la o eventuală căsătorie cu Selena Aston ?

— Ai ceva împotrivă ?

N-avea nevoie de sarcasmul lui şi consideră că-i acordase destul din timpul ei liber...

— Doar o singură obiecţie... şi cred că nu e nevoie să repet...

— Adică, o să încerci să mă înlături de la firmă ? zise Holt uitându-se la ceas şi îndreptându-se în acelaşi timp spre uşă pentru a nu-i da satisfacţia să-l dea afară.

— La asta lucrez în momentul de faţă, îi şopti Verity printre dinţi.

— Te sfătuiesc să nu-ţi oboseşti creierul prea tare cu asemenea probleme, domnişoară Diamond, şopti el trecând peste prag.

Verity auzi mult mai târziu ultimele lui cuvinte :

— Spune mai bine o rugăciune.

Când le înţelese în sfârşit, trânti uşa cu putere în urma lui.

CAPITOLUL 4

Verity coborî la micul dejun, vineri dimineaţa, în aceeaşi stare de spirit care o dominase şi în zilele anterioare. Nu numai că se simţea frustrată, dar era sătulă de obsesia pentru Holt Jepherson.

— 'Neaţa, tată, îşi salută ea părintele aşezându-se repede la locul ei.

Peste marginea ziarului „Times" şi peste ramele ochelarilor, acesta o cercetă cu mare atenţie.

— Te simţi bine ? o întrebă îngrijorat.

— Da, răspunse ea afişând un zâmbet de complezenţă.

— Aseară n-ai ieşit. Şi dacă nu m-a lăsat memoria, nici cu o seară în urmă.

Verity încercă din nou să zâmbească.

— Ţi se pare ciudat ? Nu putea să-l păcălească. Ştia cât de mult ţinea ea la prieten şi cât de des se întâlneau, mai ales joia. Clement o privea la fel de insistent, iar ziarul zăcea încă pe masă. Ceva o avertiză că lucrurile nu mergeau aşa cum şi-ar fi dorit.

— Pot să sper, începu el cu o voce ușor gâtuită, că vei rămâne acasă și în seara asta ?

Nu-și făcuse planuri pentru seară, dar nu dorea ca el să știe încă.

— Avem ceva special la cină ?

— Da, un oaspete special.

„La naiba, se gândi, sunt sigură că n-o să-mi placă ce-o să aud". Îi cunoștea toți prietenii, inclusiv partenerii de afaceri. Era cu siguranță vorba de un necunoscut, poate chiar Holt Jepherson.

— Îmi pare rău ! exclamă Verity cu falsă afecțiune. Adevărul e că am stat acasă două nopți ca să mă odihnesc pentru petrecerea din seara asta. Crezi că oaspetele tău se va supăra dacă lipsesc de la cină ?

— Seara trecută ți-ai manifestat interesul de a-l cunoaște... Știu că prezența lui nu-ți va surâde, însă...

— E vorba de Holt Jepherson ?

— Da. Te deranjează ?

— L-ai invitat special ca să ne cunoaștem ?

— Aproximativ. Clement părea ușor stânjenit. De fapt, avem multe probleme de lămurit în legătură cu niște afaceri pe care vreau să le încheiem în curând. S-ar putea ca Holt să rămână peste noapte.

— Cum ? ! Holt Jepherson va cina la masa lor din sufragerie și va dormi sub acoperișul vilei !

— Parcă spuneai că are un apartament închiriat în apropiere.

— Într-adevăr. Drake's Knighton este doar la o oră de aici. Dar cum discuţiile noastre se vor întinde după miezul nopţii, l-am rugat să rămână la vilă.

Cu această explicaţie scurtă, Clement Diamond îşi lăsă fiica din nou singură, pradă unor gânduri negre. Ea rămase la masa din sufragerie, până când apăru doamna Trueman.

— S-a-ntâmplat ceva ? întrebă menajera curioasă.

— Diseară vom avea companie.

— Ştiu. Tatăl tău m-a anunţat încă de ieri seară, să pregătesc apartamentul pentru oaspeţi.

— Ştiţi de ieri ?

— Da. Cred că domnul Diamond a uitat să te anunţe şi pe tine, zise Trudy ca s-o irite, deşi ştia că domnul Diamond avea o memorie de elefant.

— Probabil că i-a revenit memoria când l-am anunţat că nu pot să rămân la cină.

— Ţi-ai propus o altă seară plictisitoare în compania lui Jolyon Robey ? o necăji Trudy în continuare.

— Mi-ai amintit că trebuie să dau nişte telefoane...

Verity se ridică brusc împingându-şi scaunul, iar Trudy ieşi repede înaintea ei.

Prietenii veniră cu câteva propuneri pentru seara aceea, inclusiv o petrecere la Sadie Knowels. Verity nu era prea încântată să meargă și aproape de prânz chiar se răzgândi. Dragostea pentru tatăl ei era prea mare ca s-o calce în picioare, așa că se hotărî să rămână acasă și să-l farmece pe Holt Jepherson, pentru a-și mulțumi părintele. Se aranjă repede și coborî aproape în fugă, pentru a-și întâmpina „oaspetele special" ca o gazdă politicoasă, chiar în holul de la capătul scării. Holt însă fusese invitat în bibliotecă, unde schimbase deja câteva cuvinte cu tatăl ei.

— Îmi pare rău că n-am putut să te întâmpin, zise Verity cât de seducător putu, întinzându-i mâna.

— Fiica mea, Verity, interveni Clement privind-o bănuitor. El este domnul Holt Jepherson, care de curând...

„Mi-a luat locul în consiliul de administrație", completă Verity în gând. Evită însă o dispută directă și încheie în timp ce-i strângea mâna lui Holt :

— Am aflat de la tata că te-ai mutat de curând la Drake's Knighton.

— Cunoști vila ? Holt înțelese imediat că Verity juca rolul gazdei politicoase și primitoare doar de ochii tatălui.

— Am trecut de câteva ori pe lângă ea, zise Verity făcând o pauză pentru a-și elibera mâna din palma lui caldă. Am văzut că

şi-a lăsat bagajul în hol, continuă adresându-se lui Clement. Pot să-i arăt acum domnului Jepherson camera de oaspeţi ?

— Chiar vrei ? întrebă Clement, uimit de bunăvoinţa ei.

Verity încuviinţă înclinându-şi capul şi rămase cu zâmbetul pe buze până când îl conduse pe Holt în hol. El o prinse de cot şi urcară încet, treaptă cu treaptă. Când ea observă cu coada ochiului retragerea discretă a lui Clement, se întoarse bruse spre Holt. Uită de maniere şi spuse :

— Nu rămân la cină. Eu...

— Vrei să spui că mă abandonezi pentru Jolyon Robey ?! exclamă bărbatul prefăcându-se distrus.

— Îţi promit că la întoarcere o să-ţi arăt inelul de logodnă, sări Verity ca să termine mai repede.

Holt deveni bruse serios şi întrebă cu voce schimbată :

— Te logodeşti ?

O senzaţie ciudată străbătu trupul fetei din cap până-n picioare.

— Sper să te simţi bine la vilă, zise ignorându-i întrebarea. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să apelezi la doamna Trueman, menajera noastră.

Îl lăsă în cameră şi fugi spre dormitor. Rămase mult timp pe gânduri, apoi coborî la

fel de brusc în bucătărie, unde o întâlni pe Trudy.

— Ai pregătit ceva bun pentru cina de azi ?

— Desigur. Nu-ţi pare rău că nu poţi să rămâi ?

— Deloc.

— Nu-mi place când te prefaci, Verity, zise femeia mai în vârstă pregătindu-i câteva sandvişuri pe care le puse într-un coş, pentru prietenii ei. Sunt sigură că o să-ţi revii când o să întâlneşti şi tu „bărbatul potrivit". Vrei un ceai ?

— Da. Trudy puse apa la fiert şi Verity fugi să-şi pună coşul în maşină. Când reveni, bău la fel de repede lichidul fierbinte şi apoi intră în biroul tatălui său, ca să-l anunţe că pleacă. Înăuntru dădu din nou peste Holt.

— Plec, tată, zise evitând să privească în direcţia oaspetelui care se ridicase în picioare, gata să-i vorbească. Ne vedem mai târziu, sau mâine.

— Distracţie plăcută şi ai grijă de tine ! spuse Clement şi Verity îi mulţumi în gând că nu adăugase, aşa cum făcea de obicei, şi vechea formulă : „... şi vezi să nu faci vreo prostie, ca să fiu nevoit să te scot de la poliţie".

— Noapte bună, domnule Jepherson. Eu...

— Te rog, spune-mi Holt, o întrerupse

bărbatul care-i păru dintr-o dată foarte atrăgător, intimidând-o.

Clipi de mai multe ori, ca să alunge atracţia care-i ţinea parcă legaţi...

— Noapte bună, Holt, şopti ameţită. Poate ne vedem la micul dejun.

Petrecerea Sadiei se desfăşură ca de obicei şi Verity se plictisi repede. Era ora 23.00 când începuse să-şi facă planuri de plecare. Atunci, Jolyon se apropie de ea întinzându-i un pahar.

— Ţi-am adus ceva de băut, zise împingând paharul în faţă şi stropind-o pe bluză. Îşi ceru scuze încurcat şi încercă s-o şteargă cu batista lui. În momentul acela lovi din nou paharul, făcând ca lichidul să aterizeze iar pe bluză. Verity se enervă şi-l îndepărtă cu brutalitate. Îşi dori dintr-o dată să se întoarcă acasă în camera ei... sub acelaşi acoperiş cu Holt Jepherson... Cât de tare se deosebea el de Jolyon Robey... Nu voia să se gândească la Holt, dar el era acolo, într-un colţ al minţii ei şi nu voia să dispară.

Norocul ei că Sadie invitase câteva fete drăguţe şi că una dintre ele se apropie de Verity rugând-o pe un ton seducător :

— Pot să-ţi împrumut tipul pentru o clipă ?

— Te rog chiar, acceptă ea zâmbind. Vezi să ai grijă de el, adăugă râzând.

Verity se retrase în bucătărie unde o în-

tâlni pe Miranda. Aceasta își cunoștea foarte bine prietena și observă imediat că ceva nu era în regulă.

— Te-am văzut râzând, dansând ca noi toți, dar cred că ești totuși cu gândul în altă parte.

— Sunt puțin confuză.

— Nu te simți bine ? Îngrijorată, Miranda trase un scaun și o obligă să se așeze.

— Ba da, nu-ți face probleme, o asigură Verity. Apoi, dintr-o dată, începu să-i povestească toate problemele legate de promisiunea lui Clement.

— Bine, dar aveai tot dreptul să te implici în afacerile firmei.

— Așa am crezut și eu, glumi Verity deși nu-i ardea.

— Tatăl tău a știut întotdeauna cât de mult ți-ai dorit să muncești alături de el, zise Miranda încă neverindu-i să creadă povestea prietenei sale. Hotărârea lui îmi pare acum un act irresponsabil. Eu știu cât de mult ai muncit pentru locul ăsta și de câte ori ai renunțat la întâlnirile noastre ca să înveți.

— Nu cred că doar tata poartă vina acestei situații. Necazul e, că de când m-a anunțat hotărârea lui, nu mă mai pot gândi la altceva decât cum să fac să-l înlătur pe acest Holt Jepherson.

În jurul orei 2.00, Verity se afla în toiul unei distracții foarte plăcute cu Vaughan,

unul dintre invitații Sadiei, când Jolyon, apărut ca din senin, roșu de furie, se repezi spre el gata să-l pocnească. Fata se retrase speriată într-un colț mai întunecos al camerei, unde Miranda și Adrian o așteptau de multă vreme.

— Vrei să ne scuzi puțin, Adrian ? sări Miranda, dornică să afle ce se întâmplase.

— Gata, am plecat ! zise Adrian sesizând că fetele doreau să fie singure.

— Ți-a venit vreo idee ? întrebă Verity nerăbdătoare, referindu-se la problema ei cu firma „Diamond Small Tolls" și implicit cu Holt Jepherson.

— Sunt convinsă că dacă i-ai întreba pe Jolyon și pe Vaughan dacă ai dreptul la un loc în conducerea firmei, ți-ar răspunde afirmativ. Și pe urmă, nu găsesc eu întotdeauna soluțiile cele mai indicate ? se mândri Miranda. Ce zici de asta... se aplecă să-i spună ceva la ureche.

— Te gândești să-l păcălesc pe Holt Jepherson ? Sau să-l seduc ? sări Verity pe măsură ce prietena ei continuă să vorbească. Nu cred că sunt genul lui.

— Crezi că e altfel decât Jolyon sau Vaughan ?

„De fapt, Holt Jepherson nici nu suferă comparație cu cei doi" îi șopti un gând interior.

—O să-l dai gata, ascultându-mă pe mine ! reveni Miranda. N-ai nimic de pierdut dacă încerci.

Asta era adevărat.

— O să mă mai gândesc, spuse Verity, deși știa că n-o va face. Hai să mai bem ceva.

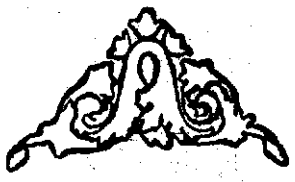

CAPITOLUL 5

Verity părăsi petrecerea la ora 4.00. Cincisprezece minute mai târziu, când urcă scara în vârful picioarelor, se întrebă de ce o făcea. Nu era prima oară când Clement Diamond avea discuţii de afaceri cu asociaţii săi până la ore târzii.

Intră în dormitor, îşi aruncă lucrurile vraişte, se spălă, apoi îşi luă cămaşa de noapte scurtă din bumbac. În tot acest timp, prin mintea ei se succedară imagini diabolice, înfăţişându-l pe Holt Jepherson care-i zâmbea sfidător şi o privea cu îngâmfare, bucurându-se parcă din plin de suferinţa ei.

Mâhnită, îşi lăsă trupul să alunece în cearşafurile mătăsoase şi atinse lumina. După numai câteva minute, în capul ei vâjâind de oboseală se născu o idee. Se ridică şi aprinse lumina, apoi se plimbă multă vreme în lungul şi-n latul camerei. În cele din urmă obosi, se culcă şi adormi.

Dimineaţa se trezi foarte devreme şi aceeaşi idee apăru în faţa ochilor ei somno-

roşi. Porni în goană spre camera de oaspeţi. Aşa cum se aşteptase, Holt Jepherson dormea adânc. Se sprijini de uşă şi ascultă multă vreme zgomotul respiraţiei lui liniştite. Curajul începea s-o părăsească, iar inima-i bătea să-i spargă pieptul. Apăsă pe clanţă şi păşi timidă în cămăşuţa ei subţire de bumbac.

Înaintă spre pat şi se aşeză uşor, sperând din tot sufletul ca Trudy să apară cât mai repede şi să-i surprindă în această ipostază compromiţătoare.

Până să-şi dea seama ce se întâmplă, braţul lui gol o strângea ca o menghină.

Holt nu schiţă nici un gest să aprindă lumina, ca să afle cine-i stătea alături.

Cu inima bubuindu-i în urechi, Verity reuşi să se convingă, în special după respiraţia lui regulată, că el încă dormea. Un impuls irezistibil o tenta să-l trezească şi să-i spună că nu Selena Aston se strecurase de dimineaţă în patul lui cald, ci Verity Diamond. Gândul că planul i-ar fi fost dat peste cap o opri la timp.

Ascultă din nou atentă respiraţia lui sacadată şi simţi că braţul lui i se strânge încet, ca un cerc de foc, în jurul taliei, răspândindu-i prin vene o căldură înăbuşitoare. Braţul gol îi atrase privirile ca un magnet. Dacă sub pătura moale trupul lui cald era

complet gol ? Dacă ar fi atins-o mai mult ? Cum ar reacționa ?

Inima-și porni goana nebună și în disperarea ei, Verity întoarse ușor colțul păturii pentru ca tabloul unei nopți de dezmăț să fie cât mai veridic pentru Trudy, care trebuia să apară dintr-o clipă într-alta.

Prima jumătate de oră în care rămase nemișcată i se păru interminabilă. În următoarea jumătate de oră, se zbătu oscilând neliniștită între a renunța sau nu la toată ideea aceea năstrușnică.

Ațipi pe negândite, apoi la fel de brusc se trezi în aceeași poziție. Brațul lui Holt se afla în poziția pe care și-o amintea foarte clar. Asta-i confirmă bănuielile că Holt Jepherson era un bărbat obișnuit să-și petreacă nopțile în compania femeilor.

În jurul orei 8.00, ușa dormitorului se deschise și Trudy apăru ducând pe tavă micul dejun pentru oaspetele domnului Diamond. Femeia nu înaintase prea mult când îi observă pe cei doi aproape înlănțuiți. Se uită în jurul ei ca și cum ar fi greșit camera și rămase cu gura căscată, rezemată de ușa larg deschisă. Când reuși să-și revină, puse binișor tava pe măsuță și ieși în mare grabă.

Un zâmbet fericit lumină chipul lui Verity.

Mulţumită de reuşita planului, încercă să se ridice. Când întoarse capul spre Holt, observă însă că el se trezise deja şi o privea la fel de uluit ca Trudy. Trase de braţul lui, vrând să se elibereze, dar acesta se strânse şi mai tare, blocându-i orice mişcare.

— Se pare, dragă Holt, zise gata să izbucnească în râs — dacă-mi permiţi să-ţi spun aşa — că ţi-ai primit pedeapsa la micul dejun. Încercă din nou să se elibereze, dar el o ţinu la fel de strâns.

— Aşa se pare. Ar fi fost mai bine dacă m-ai fi avertizat.

— Te referi la faptul că vreau să recapăt ce-am pierdut ?

— Convorbirea mea cu tatăl tău, de aseară, nu s-a limitat doar la afaceri, şopti Holt zâmbind dulce.

— Nu ?

— La un moment dat, i-am aruncat în treacăt că am fost informat de nemulţumirea ta în legătură cu postul de la Diamond Small Tools. Continuă fără să-i ofere posibilitatea să intervină. Clement m-a asigurat c-o să-ţi treacă. Mi-a povestit chiar o mulţime din escapádele tale şi m-a avertizat că s-ar putea să pui ceva la cale...

Verity vru să se ridice, dar Holt o împinse înapoi. Furioasă, întoarse capul spre el dar ochii-i coborâră încet pe pieptul lui presă-

rat cu fire de păr negru, creț. Roși, dar reuși să se controleze și spuse :

— Cred că Trudy l-a anunțat pe tata că ne-a văzut în patul tău și el o să se enerveze foarte tare... Surâse seducător. N-ar trebui să dormi așa de adânc, domnule Jepherson, mai ales când te afli într-o casă străină. Zâmbi din nou și Holt îi răspunse la fel.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spulber bucuria, domnișoară Diamond, dar trebuie să-ți destăinuiesc că am un somn foarte ușor.

Verity nu putea să priceapă ce voia să-i spună și nu voia să creadă un cuvânt rostit de buzele lui strâmbate într-un surâs arogant.

El reveni fără să ia în considerare schimbările de pe chipul ei :

— Pentru simpla ta informare, află că stinsesem lumina doar cu câteva minute înainte să intri. Eram îngrozitor de plictisit de cartea pe care-o alesesem din biblioteca tatălui tău.

Fata îl privi cu atenție.

— Vrei să spui că erai treaz când am intrat în cameră ?

— Dacă soseai cu două minute mai devreme, mă găseai citind. Am crezut că o carte o să mă ajute să adorm mai ușor, dar trebuie să recunosc — și te asigur de sinceritatea mea — că prezența ta m-a făcut să uit

de toate, inclusiv de insomnia mea blestemată...

— Nu te cred. N-aveai de unde să ştii că eu eram cea care intrase în cameră, apoi în patul tău şi mai ales, ce era în capul meu.

— Cine altcineva se putea strecura în patul meu aşa de dimineaţă ? murmură Holt. Când m-am întors şi mi-am pus braţul peste tine, şopti el mărind confuzia lui Verity, apoi când am observat că nu te mişcai, am început să mă întreb de ce oare mă onorai tocmai pe mine cu o vizită aşa de apetisantă... Mi-am amintit de avertismentul lui Clement.

— Vrei să spui că ai pus mâna pe mine dinadins ? Ca să-mi verifici reacţiile ? Era şocată şi furioasă. Ai crezut că venisem să...? Nu-i adevărat ! negă ea cu vehemenţă. N-aveai de unde să ştii că eu eram. Poate credeai că e Selena A...

— Selena Aston, o întrerupse el râzând, nu-ţi seamănă deloc, domnişoară Diamond.

Ochii lui coborâră fixându-i sânii ce se conturaseră vizibil prin cămaşa subţire.

Gândul că el realizase încă de la început cine-i intrase în pat de dimineaţă o înnebunea.

— Acum ar fi bine să-mi dai drumul ! strigă, dezorientată de întorsătura pe care-o luaseră lucrurile. Trebuia să se întoarcă urgent în camera ei.

— Dragă Verity, să nu uităm că ai venit aici de bunăvoie, se opuse Holt.

„La naiba cu ochii ăştia care nu-mi dau pace... şi cu fierbinţeala asta insuportabilă..."

— Dă-mi drumul, insistă ridicând vocea. Tata poate să apară dintr-o clipă într-alta şi...

— Nu asta ai umărit ? o întrebă zdrobind-o de pieptul lui tare.

Verity se gândi că încă avea o şansă să-l păcălească, o şansă ca să încline balanţa în favoarea ei şi să finalizeze planul ticluit cu atâta dibăcie.

— Nu-i nevoie să mai stăm îmbrăţişaţi, doamna Trueman a avut grijă să dea destule amănunte... Se zbătu în braţele lui care se strângeau ca un laţ, apropiind-o de el. Se smuci agăţându-se de marginile metalice ale patului, dar nu făcu decât să-l tragă şi pe el, accentuând astfel îmbrăţişarea.

— Nu, drăcuşorule ! Holt se întinse şi atinse cu piciorul coapsa ei fină. Verity tresări violent, speriată de căldura care-i inundă trupul.

— Dă-mi drumul ! zise cuprinsă de panică.

— Nici nu mă gândesc. Zâmbetul lui dispăru şi o privi cu ostilitate. Cum crezi că l-ai putea convinge pe Clement că am profitat de tine, dacă-ţi dau drumul ?

— Nu aveam de gând să te acuz de viol, îi trânti ca cu sinceritate, determinându-l să zâmbească din nou. Puteam s-o fac, dar n-am vrut.

— Atunci ar trebui să mulţumesc Cerului, zise el urmărindu-i încercarea nereuşită de-a sări din pat.

Apoi se mişcă repede, o răsturnă pe spate, îi prinse obrajii şi o sărută cu pasiune. Trupul ei, până atunci inert, se trezi la viaţă în timp ce el continuă s-o sărute, iar mâinile-i coborâră de pe umeri pe braţe într-o mângâiere tandră.

Verity încercă din nou să se împotrivească, dar era în zadar. Se ghemui lipindu-se de corpul lui, strângându-l cu putere, aşteptându-i sărutările şi dorind parcă mai mult. Buzele lui îi ocoliră gura, coborând spre ureche. Degetele lui îşi continuau inspecţia pătrunzând prin cămaşă.

Verity i se oferi gemând şi arătându-i cât de mult îl dorea. Pierduse noţiunea timpului... Îl voia pe bărbatul acela, urându-l în acelaşi timp cu toată fiinţa ei.

— Îţi place ? şopti el printre buzele umede.

În această învălmăşeală care-i întunecase mintea, zgomotul unor paşi necunoscuţi care se apropiaseră de uşă o făcu să tresară.

— Nu te pot suferi ! strigă.

Abia reuşi să gândească clar, când Holt se ridică brusc şi o lăsă singură.

— Am crezut că-ţi place să te distrezi, o necăji din nou sărutându-i gura.

Ea îşi întoarse capul şi zări ochii lui care râdeau. Dispăruseră acea flacără a dorinţei, acea fericire, acea sălbăticie şi acea pasiune care-o determinaseră să-i cedeze şi să-i răspundă la mângâieri. Furia clocotea în ea ca lava într-un vulcan.

— Dă-mi drumul !

— De ce ? O privi şi pasiunea din ochii lui o făcu să clipească încurcată. Eşti aşa de frumoasă !

Verity sări din pat ca un arc, îl plesni peste faţa ironică din mers şi se repezi ca o furtună spre uşă.

— Ce-am făcut ? răsună întrebarea lui nevinovată.

În dreptul pragului, Verity se întoarse şi-i studie un timp trupul bine făcut rezemat leneş de peretele din apropiere.

— Ai încercat să profiţi de mine, domnule Jepherson !

Râsul lui seducător o urmări pe scări ca un ecou, până-n dormitor, dovedindu-i că el ştiuse de la început de planul ei.

CAPITOLUL 6

Verity intră în baie să facă un duş. Era încă furioasă pe Holt, dar şi conştientă că nici o apă din lume nu va reuşi să spele amintirile clipelor de pasiune adevărată şi senzaţiile uluitoare pe care le trăise puţin mai devreme în braţele lui. Era incredibil cât de schimbată fusese doar cu puţină vreme în urmă şi cum se agăţase de gâtul unui necunoscut pe care crezuse că-l urăşte.

Se grăbi speriată să adune ce mai rămăsese din raţiunea ei, ca să se poată concentra asupra problemelor urgente. Era clar ca lumina zilei că Trudy nu-l avertizase încă pe Clement, considerând probabil că era mult mai nimerit să-l scutească de suferinţa de a-şi găsi fiica în pat cu asociatul lui.

Se hotărî să-l înfrunte pe Holt Jepherson şi, după ce se schimbă, porni cu paşi mari spre sufragerie. Se pregăti sufleteşte şi reuşi să surâdă artificial, dar seducător.

Aşteptându-se să-şi întâlnească tatăl acolo, la masă, fu foarte surprinsă să-l descopere

doar pe Holt Jepherson. Făcu mișcarea instinctivă de a se retrage și a pleca. El însă sesiză gestul și ridicându-se, o obligă să rămână.

— Nu ți-e foame ? o întrebă.

Înainte ca ea să-i răspundă așa cum ar fi meritat, Clement își făcu apariția scuzându-se că fusese chemat la telefon, așa că Verity se forță să înainteze și să se așeze la locul ei obișnuit. Se chinui apoi multă vreme gândindu-se cum să-și antreneze tatăl într-o conversație banală, când îl auzi spunând :

— N-ai dormit suficient, draga mea.

Observația lui i s-ar fi părut normală, dacă ar fi știut cu exactitate că Trudy îi povestise întâmplarea cu Holt. Dar nu era așa

— Presupun că aseară ai dormit acasă, nu ?

Verity se pregătea să-i răspundă — deși era foarte stânjenită de prezența lui Holt — dar figura întunecată a menajerei, care intră tocmai atunci în sufragerie, o făcu să-și plece capul și să tacă. Mai devreme, când Verity venise la masă, Holt mânca deja din farfuria lui în care se zăreau șuncă afumată și ouă. Acum Trudy trânti o farfurie cu pâine prăjită în fața fetei și-i turnă o ceașcă de cafea fierbinte. Apoi, fără să-i adreseze vreun cuvânt, ieși aproape trântind ușa.

— Ce naiba s-a întâmplat cu doamna Trueman ? întrebă Clement nedumerit.

— Nu știu, răspunse Verity cu inocența unei fetițe.

— O să-i vorbesc după masă, se hotărî tatăl ei, derutat de tăcerea lui Holt, și o să aflu de ce e supărată.

— Tot după masă, dacă nu te superi, interveni Holt, aș dori să vorbim ceva foarte important.

— Desigur, cu mare plăcere. Putem merge în biroul meu oricând dorești.

Își băură cafeaua tăcuți, apoi se ridicară împreună. Verity îi urmări nervoasă, căutând un motiv ca să-i oprească.

— Te rog să ne scuzi, domnișoară Diamond, îi șopti Holt când trecu pe lângă ea.

Minutele treceau încet și ura lui Verity creștea. Era mai mult ca sigură că-și putea lua adio de la postul ei de la firmă. Dintr-o secundă într-alta Clement avea să iasă pe aceeași ușă pe care intrase și-i va da cea mai proastă veste din viața ei. S-ar putea chiar să-i taie renta anuală din moștenirea mamei...

Spre surprinderea ei, nu Clement fu cel care se apropie de masa din sufragerie, ci Holt.

— Presupun că i-ai spus, zise cu teamă în glas.

— Preferai să afle de la menajeră ?

— Deci i-ai spus. Lui Verity nu-i venea încă să creadă ce i se întâmpla.

— Nu i-am povestit chiar tot. Îl privi și

observă aceeaşi scânteie de veselie care apărea ori de câte ori râdea de ea. De exemplu, nu i-am spus câtă pasiune ascunde trupul tău când...

— Îţi mulţumesc pentru deserviciul pe care mi l-ai făcut, îi zise cu obrajii roşii de indignare.

— Nu te teme, n-a fost nevoie să insist cu descrierile. Clement te cunoaşte foarte bine. De altfel, te aşteaptă chiar acum în biroul lui.

— Du-te dracului ! îi aruncă Verity peste umăr, pornind cu paşi repezi pe hol.

În dreptul biroului se opri totuşi să respire de câteva ori, apoi intră.

— Ah, Verity, ia loc te rog, zise Clement foarte calm. Pe chipul lui nu se zărea nici urmă de furie.

Se aşeză pe unul dintre fotoliile de lângă cămin, studiindu-i trăsăturile frumoase. Se răsuci apoi spre foc încercând să-şi alunge stânjeneala.

— Aş vrea să înţelegi că fac eforturi mari să înţeleg generaţia voastră, de tineri plini de viaţă.

Verity rămase cu ochii pironiţi în foc, aşteptând cu nerăbdare ca el să-şi găsească cuvintele potrivite şi să continue.

— Nu pot să pretind că nu sunt dezamăgit de purtarea ta. Holt a hotărât să-şi asume responsabilitatea celor întâmplate, dar...

Se simțea rănită și suferea pentru că și el era rănit, dar nu înțelegea ce se petrece..

— Cum ?! strigă ridicându-se.

— Exact așa cum ți-am spus, întări tatăl ei.. Mie mi se pare foarte firesc să procedeze așa.

Verity îi întoarse spatele din nou. Ce se întâmpla oare ?

— Dar... de... de ce-a făcut asta ? întrebă încetișor.

— Pentru că în ciuda incidentului din dormitorul său, Holt rămâne un bărbat de onoare ! strigă Diamond revoltat. Apoi, continuă ceva mai calm : Mi-a povestit cum v-ați pierdut capul...

Tâmplele ei pulsau dureros, dar rămase în aceeași poziție. Era adevărat și nu-l putea contrazice. Holt o fermecase și fusese doar la un pas de a face dragoste cu ea. Amintindu-și însă cât de repede își revenise el, trase concluzia că de fapt era un bărbat calculat care reușise să-și controleze fiecare mișcare.

— Și ca bărbat de onoare... Clement îi dăduse timp să reflecteze asupra cuvintelor sale... Vrea să se însoare cu tine. Și...

— Să se însoare cu mine ?

Șoaptele repetate o făcură să tremure, iar groaza i se putea citi în ochi. Tatăl ei însă era orb și surd la strigătele de disperare ce răzbeau până la suprafață prin toți porii ființ-

ţei care-i stătea în faţă. O dezaproba şi asta o durea cel mai tare.

— Desigur, aş fi preferat să reziști atracţiei lui Holt Jepherson, dar...

— Dar ? Verity căuta o portiţă de scăpare pentru a-i putea arăta în ce mod se desfăşuraseră lucrurile.

— Dar nimeni, nici măcar Holt, n-ar putea să-şi stăpânească emoţiile în orice situaţie.

Se simţi la fel de stânjenită de întâmplare ca şi tatăl ei care, acum, nu mai putea vorbi.

— Tată, ai... se opri. „Ai înţeles greşit", ar fi continuat, dar Holt hotărâse dinainte pentru amândoi. Nu vreau să mă căsătoresc, şi mai ales nu cu Holt.

O umbră de durere şi dezamăgire trecu peste chipul tatălui ei.

— Dă-mi voie, draga mea, să ştiu mai bine ce-ţi trebuie în clipa de faţă. Recunoaşte că ceea ce te-a determinat să te strecori în patul unui bărbat necunoscut a fost ceva mai presus de voinţa ta.

Obrajii ei se colorară intens.

— Nu intenţionez să neg cele petrecute deja.

Pe faţa lui Clement înflori un zâmbet de uşurare.

— Ştiu că atunci când te îndrăgosteşti, vrei să păstrezi secretul emoţiilor tale, dar...

„Doamne, cât de tare se înşală !"

— Nu sunt...

— Nu te mai preface, scumpo, îi tăie el tot avântul. Holt ştie exact ce simţi pentru el. Mi s-a întâmplat şi mie cândva. E vorba de dragoste la prima vedere, nu ?

Dădu cu putere din cap, negând afirmaţiile lui, dar neputând să scoată decât două cuvinte :

— Îl iubesc ?!

— Te încăpăţânezi degeaba, Verity. Holt vrea să te salveze din postura compromiţătoare în care te-a găsit doamna Trueman azi-dimineaţă.

— Se vede clar că vrei să mă mărit cu el, spuse Verity epuizată. De ce ? Din cauză că nu suporţi figura îmbufnată a doamnei Trueman ?

— Doamna Trueman are toate motivele să fie supărată. A fost de-a dreptul uluită să te găsească...

— Sunt sigură că nu e doar doamna Trueman la mijloc.

După primele şocuri, mintea lui Verity începu să lucreze febril.

— Ce influenţă are Holt asupra ta ? Te-a şantajat cu ceva ?

— Să mă şantajeze ? Faţa lui Clement era împietrită şi Verity înţelese că argumentul ei căzuse.

— Dacă nu e vorba de şantaj, atunci ? Nu

poţi să-mi spui ? îl încolţi curioasă. El însă nu dorea să-i cedeze.

— Nu e nimic de spus, se încăpăţână să răspundă tatăl ei.

— Nu cred. Rămase pe poziţii, hotărâtă să afle tot ce se putea afla. Aşa cum tu vrei să mă convingi că Holt este un om de onoare, tot aşa eu ştiu că şi tu eşti un om de onoare. Şi totuşi, deşi ştiai cât de mult însemna pentru mine postul de la „Diamond Small Tools", ai încălcat promisiunea pe care mi-ai făcut-o când aveam optsprezece ani.

— Eu... Clement făcu o pauză scurtă înainte de a continua şi Verity îşi ţinu respiraţia.

În noaptea în care el îi adusese trista veste legată de post, vocile lor răsunaseră în bibliotecă până noaptea târziu. Acum vorbeau calm, cu tristeţe.

— N-am vrut să-ţi par neserios, dar n-am avut încotro, încheie tatăl ei.

Auzindu-i cuvintele Verity se linişti, dar toată înverşunarea de mai înainte se răsfrânse asupra lui Holt.

— Ce tertipuri a folosit Holt de te-a schimbat într-un asemenea hal ?

— Tertipuri ? O privi amuzat. N-a folosit nimic. Dacă n-ar fi fost Holt, „Diamond Small Tools" ar fi dat faliment.

— Ce-nseamnă asta ? gemu Verity şi Clement fu nevoit să se controleze.

— Nu... nu voiam să știi.

— De ce nu ? Deși tulburată de vestea tatălui ei, dorea să afle adevărul până la capăt, indiferent cât de dureros ar fi fost acesta.

— Din mândrie, cred. Mândria ta, a mea... Ai fost întotdeauna mândră de realizările mele, iar eu am fost atât de mândru încât n-am vrut să afli că firma pe care am ridicat-o cu puterile mele și pe care am slujit-o atâția ani se va nărui ca un vis frumos. Am fost prea mândru ca să mă recunosc înfrânt.

— Bine, dar „Diamond Small Tools" era o firmă prestigioasă, fără probleme de ordin financiar. Ai scris atâtea cărți despre felul în care ai reușit s-o menții mereu în fruntea listei celor mai profitabile companii din lumea afacerilor. Oamenii te-au admirat.

— Adevărat. Există însă firme care, uneori, îți pot depăși conturile din bancă.

— Da, știu.

— Ceea ce nu știi însă, este că pentru a scoate cărțile pe care le menționai mai devreme, am fost nevoit să investesc mult în retehnologizare. La un moment dat, când am vrut să fac un nou împrumut, banca m-a refuzat categoric.

— Pentru ce aveai nevoie de un nou împrumut ?

— Pentru materiale, îi răspunse scurt Aveam utilaje, forță de muncă, dar nu și materia primă atât de necesară producției.

— Îţi puteam împrumuta economiile mele sau moştenirea mamei.

— Nu, draga mea, aici e vorba de sume fabuloase, îi refuză el delicat oferta mărinimoasă.

— Şi ai apelat la Holt Jepherson. Verity uitase cu desăvârşire de problema căsătoriei.

— Am avut noroc. În perioada aceea, el tocmai căuta investiţii noi, rentabile, în care să-şi plaseze banii. Bineînţeles că n-am rezistat tentaţiei şi l-am contactat.

— Ţi-a cerut un loc în consiliul de administraţie al firmei ? Era pentru prima oară când acest subiect n-o mai rănea.

— Nu, eu i l-am oferit, spuse Clement cu tristeţe. Trebuie să înţelegi că „Diamond Small Tools" are sute de angajaţi, nu erai singura persoană la care trebuia să mă gândesc.

Îl privea liniştită, pentru prima dată de când intrase în biroul lui. Acela era bărbatul care-i împlinise toate visele, cu excepţia celui mai important dintre ele, deşi ştiuse mereu că pe acesta din urmă ea şi-l dorise cel mai mult.

Se gândi la nopţile în care el căutase o soluţie pentru firmă ca pe un colac de salvare, în timp ce ea îşi pierduse timpul petrecând cu prietenii până dimineaţa.

— Aş fi vrut totuşi să mă fi avertizat,

zise ea când reuși, cu chiu-cu-vai, să-și stăpânească lacrimile.

Nu voia să-și amintească cuvintele pline de ură pe care i le aruncase în față când îi vorbise despre post. Îi părea groaznic de rău pentru tot și pentru toate și nu știa cum să-i spună toate astea ca să-și descarce sufletul.

— Uneori pot fi mai încăpățânat decât îți închipui, încheie Clement.

Verity întoarse capul și ieși. Se simțea cu totul altfel decât copila care intrase mai devreme în biroul tatălui său. Urcă scările și păși pe palier, fără să-și dea seama măcar când parcursese întreaga distanță.

Intră în dormitor, își scoase din dulap haina și geanta de umăr și coborî din nou. La capătul holului, o persoană impunătoare îi bară drumul. Era Holt Jepherson cu figura lui de gheață.

— Iar vrei să-ți petreci timpul cu iubitul tău, Robey ?

— Mă duc să mă plimb, îi zise ea fără prea mare plăcere.

El o prinse de mână și-i spuse cu blândețe :

— Vrei să te însoțesc ?

Îl refuză scuturându-și capul și el se retrase discret, făcându-i loc să treacă spre ușă.

CAPITOLUL 7

Cu capul încărcat de gânduri îngrijorătoare, Verity înainta fără ţel pe câmpiile din jurul lui Lower Bassett. Planul pus la cale cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă părea acum o eroare de nedescris. Adevărul despre firma tatălui său, cuvintele lui, îi pulsau în urechi, repetându-se ca o placă stricată. Nu înţelegea nici de ce Holt îi spusese lui Clement că dorea să se căsătorească cu ea. Era o glumă ?

Se zbătea într-o confuzie la fel de deasă ca şi ceaţa ce se ridicase. Telefonul din noaptea în care Holt îl căutase pe Clement fusese probabil momentul în care ei definitivaseră contractul de finanţare a firmei.

— Oh, Doamne ! gemu tare. Cum o să-i mai pot spune că nu sunt de acord cu această căsătorie, când purtarea mea l-a umilit într-un asemenea hal ?

Capul îi zvâcnea şi încâlceala gândurilor ce oscilau între Holt şi Clement n-o ajuta cu nimic. Îşi iubea tatăl prea mult ca să-i pre-

lungească suferința. Era târziu și se întoarse la vilă obosită.

— Bună, Trudy, zise imediat ce intră în bucătărie prin ușa din dos, încercând un zâmbet forțat. Femeia nu-i răspunse. Ai idee unde-l pot găsi pe domnul Jepherson ? E încă aici, nu-i așa ?

— Știi și singură drumul spre camera de oaspeți, veni răspunsul menajerei.

— Mulțumesc.

Porni prin hol, urcă scările spre camera lui Holt și intră fără să ciocănească. El o privi cu sprâncenele ridicate.

Limba-i înghețase iar cuvintele nu voiau să se facă auzite. Ele existau doar în creierul ei. Avea nevoie de ajutor ca să-nceapă și se postă în fața lui, gata de atac, cu picioarele lungi depărtate și pumnii strânși îndesați în buzunarele jachetei. Holt vorbi primul.

— Cărui fapt datorez această vizită inopinată ?

— Liniștește-te, Jepherson. N-am pus nimic la cale.

O privi leneș de câteva ori și vorbi pe același ton indiferent :

— Vrei să repet întrebarea ?

Nu-l slăbi din ochi, deși își schimbase poziția. Apoi, vorbi cu buzele tremurând parcă de frig.

— Am auzit că vrei să ne căsătorim.

— Îmi pare rău c-ai fost informată greşit, domnişoară Diamond. N-am afirmat nici o clipă asemenea lucru. Ceea ce i-am spus tatălui tău a fost că sunt nevoit să mă căsătoresc cu tine şi nu c-aş vrea...

Gura-i ardea şi trebuia să se descarce.

— Cu alte cuvinte, te simţi obligat pentru că m-ai compromis ? Tremura de furie şi teamă, o combinaţie foarte ciudată.

— E unul dintre motive.

— Altul ar fi doamna Trueman ? ghici Verity. Nu-ţi face probleme, eu am mai avut necazuri cu ea şi...

— Obişnuieşti să te strecori în patul bărbaţilor pe care tatăl tău îi invită la cină ?

— Nu. Tu ai fost primul.

— Am tras concluzia că e mai bine să înnoptez la mine acasă. O urmări, sesizând schimbarea de la furie la ură din ochii ei O nouă aventură de genul ăsta ar putea avea un sfârşit cu totul diferit. Doamne fereşte, femeie ! Vocea îi creştea în volum în aceeaşi măsură cu furia. Nu ţi-a trecut prin cap ce s-ar fi putut întâmpla ?

— Nu, răspunse ea cinstit, în şoaptă.

— Credeai că figura ta inocentă o să te apere ? Unde dracu' ai trăit până acum de ţi-ai imaginat că un bărbat s-ar putea opri la ugămintile tale ?

Verity se zbătea neputincioasă. Nu putea să recunoască adevărul, dar simţea nevoia să

fie sinceră pentru că mai presus de orice, nu mai putea să îndure această răscolire, această violare a sufletului ei.

— N-am mai trăit niciodată o experienţă asemănătoare. Eu... eu... Ezită amintindu-şi de remarca lui cu privire la inocenţă. Spune-mi, te-ai oprit atunci pentru că ai crezut că sunt fecioară ? Ştiai ? întrebă cu timiditate.

Holt se uita la ea şi nu-i venea să creadă.

— Dumnezeule ! Ştiai ce riscuri îţi asumi aruncându-te pur şi simplu în patul meu ?

— Desigur. Nu te-aş fi lăsat să... Se înroşi. Adevărul era că se pierduse pur şi simplu în braţele lui.

— Nu-i adevărat ! Ştii la fel de bine ca mine că mi-ai fi cedat. Norocul tău a fost că mi-am amintit la timp ce mult îi datoram tatălui tău.

Incapabilă să mai suporte cuvintele lui, înaintă spre uşă. Când ajunse la ea, se întoarse.

— Pe curând, Jepherson !

— La biserică.

Apăsă clanţa, dar şoapta lui o opri şi o făcu să se întoarcă nedumerită.

— Parcă... nu... nu voiai să te căsătoreşti cu mine.

Agresivitatea lui fu înlocuită de aroganţă.

— Nu vreau, dar trebuie.

— Trebuie... Verity reveni în acelaşi loc

în care se aflase înainte să pornească spre ușă și prinse curaj.

— Ești foarte sigur c-o să accept.

— N-ai încotro, Verity Diamond.

— Știi ceva ce mie mi-a scăpat ?

Holt zâmbi și chipul încordat i se lumină îmblânzindu-i trăsăturile.

— Știu că în ciuda încăpățânării tale, dragostea pentru Clement e mai presus de toate.

— Ai de gând să-mi mai spui ceva ? Singurul mod în care putea să afle mai multe era să-l tragă de limbă.

— Am aflat de curând că el te-a informat de situația dezastruoasă în care s-ar fi aflat „Diamond Small Tools" dacă n-ar fi fost finanțată la timp.

În inima lui Verity se năștea suspiciunea. Era convinsă că el n-ar fi suflat o vorbă despre situația financiară a firmei dacă tatăl ei n-ar fi considerat că era timpul să divulge secretul.

— Tu i-ai împrumutat banii, șopti aproape fără glas. Vreau să spun că ai făcut asta printr-un contract complex, semnat și parafat.

Se temea de reacția lui, dar dorea să știe absolut tot.

— Într-adevăr, o întrerupse Holt. Îi zâmbi la fel de batjocoritor ca de fiecare dată când voia s-o umilească. Totuși, nu există nimic

stipulat acolo, nici o interdicție, vreau să spun, că n-aș putea adăuga oricând o clauză la acest contract.

Verity realizase prea târziu că se afla în fața unui bărbat mai abil decât ea.

— Vrei să spui că refuzându-ți cererea în căsătorie ai putea introduce o clauză nouă în contract ?

Holt evită întrebarea cu multă abilitate și o privi fix în ochii obosiți.

— Nu crezi că tatăl tău a avut destule probleme în ultimul timp ?

Era clar. El intenționa să se căsătorească și trebuia să recunoască faptul că, în toată această degringoladă, singura soluție și pentru ea, era tot căsătoria. Dar ideea de a trăi lângă el toată viața îi trezi în suflet speranța că mai avea o șansă de scăpare.

— Cum rămâne cu Selena Aston ? Prințesa viață și atacă cu toată forța. Auzisem că te-ai logodit cu ea.

— Dar tu ? Holt păru așa de surprins de întrebare de parcă altcineva ar fi pus-o. Dimineața, în pat... am observat că nu purtai nici un inel. Nu există chiar nici o persoană, un prieten, un coleg cu care ai dori să te măriți ?

Umbra ei de speranță se evaporă.

— Nimeni n-a reușit să mă facă să simt ceea ce-am simțit alături de tine, dimineața.

Dorea din tot sufletul să-și poată retrage

cuvintele, dar observă că şi Holt era foarte surprins şi în ciuda aşteptărilor ei, el reacţionă cu foarte multă blândeţe.

— Ai fost foarte tulburată, Verity.

Expresia de pe chipul lui se îmblânzise definitiv.

— Într-un fel, zise ea. Spune-mi, vrei ca mariajul nostru să fie unul formal sau unul adevărat ?

— Te obsedează problema fecioriei tale, nu-i aşa ?

Sarcasmul lui apăruse iar, pe neaşteptate.

Verity merse până la fereastră şi rămase multă vreme cu spatele la el, ignorându-l. Se jucă un timp cu perdeaua, plimbându-şi ochii peste câmpurile înverzite, încercând să găsească un punct comun cu bărbatul din spatele ei, cu care va încerca să aibă o căsnicie durabilă.

— Faci o greşeală enormă. Nici măcar nu te plac... nici măcar... În mintea ei era o învălmăşeală de nedescris. Şi nici tu nu mă placi... Îşi aminti de prima lor întâlnire la Country Club şi roşi uşor. Întoarse capul să-l privească şi, pentru câteva clipe, ochii ei străluciră fermecându-l. Trebuia să-i acorde încredere şi să-i testeze onestitatea.

— Deoarece problema se învârteşte în jurul tatălui tău şi al afacerilor firmei, sunt sigur că vei accepta această căsătorie.

Desigur. Holt avea dreptate în privinţa

lui Clement şi a dragostei pe care i-o purta Verity, dar trebuiau să existe şi alte motive pentru a se căsători cu el, pentru a întemeia o familie, a avea copii... Copii ?

— Ce pui la cale ?

Întrebarea îl surprinse nepregătit.

— Adică ? Reuşi să se controleze şi să-şi ascundă foarte bine intenţiile.

— Hai, Holt, reveni ea mai plină de viaţă. Poate că eşti mai deştept, dar să nu crezi că sunt atât de proastă încât să nu-mi dau seama că ascunzi ceva.

— Am afirmat eu vreodată că eşti proastă ? Din contră, am remarcat de multe ori că eşti o femeie foarte inteligentă şi te respect foarte mult pentru asta.

— Ai zis că sunt foarte încăpăţânată. El nu făcu nici un comentariu şi Verity continuă : recunoaşte, Holt, îţi surâde ideea acestei căsătorii cum îmi surâde şi mie. N-o faci doar pentru a împăca o menajeră supărăcioasă, nu urmăreşti decât să obţii preşedinţia companiei.

— Ce fată deşteaptă ! o felicită încetişor. Am destule probleme cu celelalte companii pe care le conduc, ca să-mi doresc un nou scaun de preşedinte.

O vreme Verity tăcu, confuză din cauza comentariilor lui. Apoi, zise :

— Motivul compromiterii mele, pe care-l

tot invoci, e prea şubred ca să determine o decizie aşa de serioasă precum căsătoria.

Se priviră în tăcere, înfruntându-se fără cuvinte. Apoi, când în locul frustrării şi confuziei în inima ei se născu revolta provocată de zâmbetul misterios ce lumină ochii lui Holt, el înaintă şi vorbi încet, ca numai ea să-l poată auzi :

— S-ar putea să mai fie o cauză. Duse mâna la inimă şi rosti încet : Există ipoteza că m-aş fi îndrăgostit de tine.

Era prea mult. Vorbele lui spuse în batjocură o făcură să tremure, să-l împingă şi să fugă pe scări. Toate astea nu înainte de a-i striga :

— Să te ia naiba !

Se trezi în faţa casei. Îşi căută maşina şi se aruncă pe scaunul şoferului. Porni în viteză, răscolind frunzele uscate. Traversă şoseaua principală şi alese un drum de ţară până ajunse pe câmp. Tremura violent şi timp de zece minute nu se putu concentra asupra celor întâmplate. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de furioasă pe cineva ca în clipa în care Holt Jepherson îi declarase cu mâna pe inimă c-o iubeşte.

Încet-încet, începu să se adune. Capul i se limpezise şi încercă să înţeleagă ce se petrecea cu viaţa ei. De ce o rănise aşa de adânc remarca lui Holt ? Voia să şi-l scoată din cap. Probabil, după cum îi arăta ceasul

de pe bord, el părăsise deja Birchwood House, deși, dacă se gândea mai bine, fiind ora prânzului, cu siguranță Clement îl oprise la masă... N-avea nici un chef să-i vadă chipul dur și ochii sfredelitori analizând-o din cap până-n picioare. N-avea chef să-l întâlnească ! Ah, cât îl ura pe Holt !

Rămase pe loc, opri motorul, se așeză comod în scaunul de piele și închise ochii.

CAPITOLUL 8

Când se trezi se întunecase de-a binelea şi nu realiză de la început unde se afla. Întinse mâinile ca să şi le dezmorţească şi la contactul cu pielea rece a scaunului, amintirile reveniră mai puternice ca înainte de-a aţipi.

Era flămândă şi obosită. Porni motorul, hotărâtă să se întoarcă, apoi se răzgândi. N-avea nici o idee ce-o să-i spună lui Clement când îi va cere răspunsul la propunerea lui Holt. Un timp, se simţi chiar uşurată la gândul că tatăl ei se pregătea probabil să plece la club pentru partida obişnuită de bridge şi c-o să-l ia şi pe Holt cu el. Mai rămânea doamna Trueman. Perspectiva unei după-amiezi în compania ei o determină să se hotărască să mănânce în oraş. Găsi repede un restaurant retras, comandă ceva de mâncare la întâmplare şi înghiţi cu greu, deşi era foarte flămândă.

Era la a doua ceaşcă de cafea când gândurile ei se întoarseră fără voie la Clement

și la Holt Jepherson. Oare era adevărat tot ce-i povestise Clement despre calitățile străinului care-i va deveni foarte curând soț? Pentru oricare alt bărbat, o oră în pat cu fiica patronului de la „Diamond Small Tools" n-ar fi însemnat și obligația unui angajament în fața tatălui. Oricare alt bărbat ar fi tăcut în privința celor petrecute în dormitorul lui. Oricare alt bărbat ar fi procedat așa, dar nu și Holt Jepherson!

Era convinsă că va găsi un mod să se împace cu tatăl ei, dar cum o va scoate la capăt cu Holt?

Ajunse acasă și rămase o vreme în mașină, examinând vila cufundată în întuneric. Văzu că Holt nu plecase după mașina care se afla încă în parcarea din apropiere. Cum intră, cineva o apucă de brațul drept și o zgâlțâi de câteva ori. Se zbătu ametită și reuși să-l recunoască pe Holt.

— Credeam e-ai plecat!

Figura lui încordată o avertiză să-și țină gura.

— După cum vezi, am rămas, zise furios. Era supărat pe ea, se vedea bine, dar Verity nu înțelegea de ce. Și bine am făcut, reluă el, pentru că după dispariția ta — de aproximativ nouă ore — Clement era gata-gata să facă infarct.

O trase prin hol până în biroul lui Clement. Acesta se repezi la ea strigând:

— Te-am avertizat de atâtea ori să nu mai conduci ca o nebună ! O smuci de braţul opus celui de care trăsese Holt. Am fost amândoi îngrozitor de îngrijoraţi.

— Amândoi ? Era încă năucită de viteza cu care fusese adusă înăuntru, de urletele lor şi mai ales de faptul că Holt fusese îngrijorat pentru ea.

— Bineînţeles că amândoi, repetă Clement cu aceeaşi furie. Holt şi-a pierdut jumătate de zi căutându-te..

— Adevărat ? întrebă Verity, incapabilă să-l privească, ştiind că el o urmărea ca o fiară.

— Am pornit în căutarea unui şofer iresponsabil. Cât timp am fost plecat, Clement a rămas aici şi a dat telefoane la poliţie şi la spital...

— Dumnezeule ! fu tot ce putu ea să spună.

— Ai dreptate ! Gata ! strigă tatăl ei. Nu ai voie să mai conduci maşina dacă nu înveţi să-ţi controlezi emoţiile.

Uluită de reacţia şi de furia lui care nu se mai stingea, Verity rămase cu gura căscată.

— Dă-mi cheile ! Clement i le smulse din palmă, umilind-o prin acest gest în faţa lui Holt.

— E numai vina lui ! zise ea în sfârşit, arătându-l pe Holt şi amintindu-şi de cuvintele şi de gestul teatral cu mâna la inimă :

„Există ipoteza că m-am îndrăgostit de tine !"

— Dumnezeu să ne-ajute ! urlă Clement dezlănțuit, făcând o mișcare bruscă spre Holt și intrigat că Verity dăduse vina pe oaspetele lui. Eu, unul, nu mai suport. De azi înainte, nu mai suport. De azi înainte, nu mai răspund de acțiunile ei. Și dispăru în holul întunecos.

Verity era gata să izbucnească în lacrimi. Părintele ei pe care-l iubea atât de mult, o abandonase în brațele unui bărbat necunoscut.

— Nu cred c-a vorbit serios, bombăni mințindu-se singură Verity.

— Ar fi în avantajul tău dacă s-ar ține de cuvânt.

— Nu începe iar !

Din dorința de-a nu rămâne singură cu Holt prea multă vreme, ieși spre scara din hol, dar se pomeni urcând alături de el.

— Unde-ai alergat cu mașina cu atâta disperare ?

Verity se opri la jumătatea drumului și întoarse capul spre chipul lui încă rigid.

— Căutam bărbatul potrivit cu care să mă mărit. Nu ești singura persoană, singura mea cunoștință cu buzunarele pline.

Preț de o secundă, avu impresia că Holt o va lovi, apoi sesiză schimbarea din ochii lui și-i auzi vorbele șoptite :

— Nu vei găsi niciodată un bărbat care

să te ducă în patul lui şi să consume căsătoria voastră, printre prietenii tăi ciudaţi. Până la căsătorie ţi-ai fi pierdut deja virginitatea.

Se abţinu să nu-l pocnească şi efortul o făcu să geamă.

— De unde ştii ? Cine poate să-ţi dea garanţii c-ar fi altfel ? Ţi-am spus doar că ai fost singurul bărbat în al cărui pat... Nu putea să lupte la nesfârşit. Poate că într-o zi, cu un alt bărbat, lucrurile se vor desfăşura aşa cum ar fi firesc.

— Poate, îi răspunse el cu hotărâre.

— Ce ştii tu ? O întrebare ciudată o obseda de multă vreme şi o puse din curiozitate : Te-ai culcat cu multe femei până acum ?

— Singurul lucru care ar trebui să te preocupe de acum înainte, domnişoară Diamond, este cu câte femei mă voi culca de azi înainte.

Aluziile lui la căsătorie o înfiorau. Nu mai simţea însă furia oarbă sau confuzia de până acum.

— Vrei să spui că te-ai hotărât să renunţi la orice legătură cu alte femei, când te vei căsători ?

Aşteptă răspunsul cu inima bătând să-i spargă pieptul, deşi nu putea să-şi explice de ce.

— Dacă ai fi ştiut ce înseamnă un angajament, n-ai mai fi pus această întrebare.

În capul scărilor, inima lui Verity bătea mai tare decât inima lui Holt şi aproape se opri când mâna lui se aşeză nepăsătoare pe umerii ei.

— C... c... chiar m-ai căutat ? îl întrebă bâlbâindu-se.

— Nu sunt un tip atât de indiferent cum par, îi explică el, mai serios ca niciodată. Bine că acum eşti în siguranţă. Mi s-a părut mult mai constructiv să te caut decât să urmăresc frământarea lui Clement.

— I se putea întâmpla să aibă o ieşire ca a mea, zise Verity gânditoare. O să-i vorbesc tatălui meu mâine dimineaţă.

Ochii lui o învăluiră în culoarea lor verde, caldă.

— Sunt sigur că aşa o să faci, şi sper că n-o să ai gânduri de evadare în primele ore ale dimineţii.

Ea zâmbi fără voie şi ridică ochii.

— Rămâi aici în noaptea asta ?

Ochii lui se opriră pe buzele ei moi, întredeschise.

— Da. Nu vreau să te mai pierd din ochi.

Capul lui coborî încet până când buzele lui atinseră gura ei. Verity răspunse flămândă chemărilor lui, pe măsură ce sărutările deveneau mai profunde, iar îmbrăţişarea mai insistentă.

Holt se desprinse de ea cu aceeaşi forţă cu care se apropiase şi deschise uşa dormitorului ei.

— Noapte bună, Verity. O lăsă să treacă nedumerită pe lângă el.

— Noapte bună, Holt, şopti fermecată. Noapte bună, dragul meu, adăugă după ce se asigură că el se depărtase suficient ca să n-o poată auzi. O dorise, se văzuse clar în felul în care-o împinsese în dormitor. „Nu vreau să te mai scap din ochi!"

Adormi cu gândul la Holt şi se trezi cu gândul tot la el. Îl iubea şi adevărul răsună crud în mintea ei, ca bubuitul unei tobe uriaşe.

Se sculă fericită şi intră în baie aruncându-şi cămaşa de noapte pe pat. Era deja nerăbdătoare să afle locul şi data ceremoniei, deşi ştia că Holt n-o iubea. O plăcea însă destul de mult, altfel n-ar fi sărutat-o cu atâta pasiune...

Coborî scările în fugă, traversă holul şi dădu buzna în sufragerie, unde-l întâlni doar pe Clement stând cuminte pe locul lui. Îi zâmbi, dar acesta nu-i răspunse cu aceeaşi veselie.

— Bună dimineaţa, tată.

— Doamne-Dumnezeule! Iar s-a întâmplat ceva? o întrebă morocănos. Să nu-mi spui c-ai uitat de escapada ta de ieri.

Verity era cu gândul la Holt, la nunta lor,

la timpul minunat pe care-l vor petrece împreună... Dorința de a-l vedea cât mai curând îi străpunse inima cu durere. Clipi ușor și zări privirea plină de reproș a tatălui său.

— Oh, tată, iartă-mă, șopti ea cu regret, gândindu-se la noaptea de coșmar pe care o trăise el.

— Ar trebui să înțelegi o dată pentru totdeauna ce prostii faci ! explodă Clement. Când mă gândesc prin...

— Îți promit că de azi înainte o să mă controlez înainte să urc la volan și că n-o să mai reacționez niciodată așa.

Verity voia să termine cât mai repede această discuție jenantă, înainte ca Holt să coboare la micul dejun.

— Bine, bine, sper că nu glumești.

— Aș vrea să-ți spun c-a mai fost ceva ieri...

— Să n-a d că...

— Nu, nu, liniștește-te ! ai tot dreptul să fii supărat și să reacționezi așa. Voiam doar să-ți aduc aminte că ai avut dreptate.

— N-am chef de glume, Verity. Nu vreau să mai aud iar prostiile pe care mi le-ai îndrugat ieri în biroul meu.

— Nu e glumă, tată ! Își aminti cât se străduise el să-i arate că dorea să-i înțeleagă generația zbuciumată și mai ales purtarea prostească de-a se strecura în patul unui bărbat complet necunoscut.

— Nu ghicești ?

— N-am timp de joacă, Verity !

— Voiam să-ți spun că ai ghicit că m-am îndrăgostit de el, zise dintr-o suflare. Mai serios nici că se putea să mi se întâmple... Știu că te-am speriat cu planurile mele diabolice, dar îți promit c-o să mă cuminţesc. M-am îndrăgostit, tată ! zise ea dând din nou frâu liber entuziasmului său. Să nu mă-ntrebi cum s-a întâmplat, că n-am nici o idee. Acum tot ce-mi doresc e să mă căsătoresc cu Holt cât mai repede cu putinţă.

Ar fi continuat să vorbească dacă n-ar fi fost oprită de mâna lui.

— Holt nu se căsătorește cu tine, îi spuse dintr-o dată.

Îl privea încă zâmbind, nedumerită, dar tristeţea din ochii lui o avertiză că tot ce-i spusese era adevărat. Zâmbetul ei dispăru parcă șters de cineva.

— Te... te înșeli, negă Verity cu disperare. El mi-a spus de nenumărate ori...

— N-a făcut decât să repete ceea ce am hotărât împreună înainte. Verity înţepenise. Ca să mă scutească de situaţia penibilă în cazul în care doamna Trueman m-ar fi anunţat înaintea lui, mi-a povestit cum te-ai furișat în patul lui...

— Ţi-a spus adevărul, recunoscu Verity. Ţi-a povestit și cum am încercat să-l păcălesc ?

— Da. Dar n-am terminat, Verity. Nu-ţi poţi imagina în ce situaţie m-ai pus. Eram enervat la culme, gata să te strâng de gât.

Bucuria ei interioară murea încet şi nu putea să facă nimic să se salveze.

— I-ai spus lui Holt ce simţeai ?

— N-a fost nevoie, a intuit. Eram hotărât să te fac să simţi din plin durerea mea.

— Şi Holt a considerat la fel, nu-i aşa ? întrebă Verity, deşi n-o interesa răspunsul lui.

— Mi-am făcut procese de conştiinţă pentru că-ţi vorbisem despre situaţia financiară a firmei şi despre postul tău. Holt a venit cu ideea că cea mai cumplită pedeapsă pentru tine ar fi căsătoria cu el. Îmi pare rău, Verity.

— Şi ţie ţi s-a părut o idee excelentă.

— Îmi pare rău, repetă Clement. Holt nu ţi-a spus niciodată că te iubeşte, nu-i aşa ?

— Nu, veni răspunsul ei, aproape înecat de lacrimile ce-i clocoteau în gât. A adăugat doar că vrea să şteargă din contractul încheiat cu tine clauza referitoare la împrumut.

— Nu există nici o clauză, Verity !

— Poftim ?

— Îmi pare rău, draga mea... dar... Clement îşi scutură capul neputincios. Asta nu înseamnă că Holt nu rămâne în continuare un om de onoare, un prieten de-nădejde.

Clement se opri auzind pe cineva care se apropia de uşa sufrageriei. Verity se gândi la Holt, dar, din păcate, nu era decât doamna Trueman.

— Trebuie să apară şi Holt, spuse ea cu speranţă.

— A plecat deja, o anunţă Clement.

— A plecat ?

— La ora nouă, undeva în nord. Avea o întâlnire de afaceri cu un grup de constructori. Fata îl privea de parcă nu înţelegea limba lui. Vrea să ridice o fabrică acolo...

Discuţia se opri imediat ce doamna Trueman se apropie de masă. Lui Verity îi pierise pofta de mâncare. O lăsă pe menajeră să aşeze toate cele necesare micului dejun, apoi aşteptă ca ea să iasă şi abia după aceea vorbi :

— Tată, în ciuda celor întâmplate, am totuşi o rugămite.

— Te ascult, draga mea. Privirea lui era confuză.

— Aş vrea să-mi promiţi că nu-i vei spune niciodată lui Holt că-l iubesc.

— Dar dacă... încercă Clement să protesteze.

— Promite-mi ! insistă Verity oprindu-l.

— Ai cuvântul meu, scumpa mea, că Holt nu va afla niciodată ce-am discutat împreună în această dimineaţă.

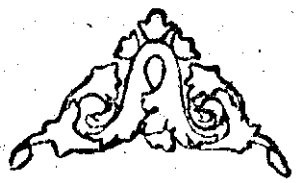

CAPITOLUL 9

Era duminică şi Verity dorea să rămână cât mai mult timp singură. Pentru a-şi bucura tatăl însă, se hotărî să coboare la masa de prânz deşi nu-i era foame.

În jurul mesei din sufragerie, aşezaţi faţă în faţă, îşi aruncau adesea priviri rănite, suferind în tăcere din acelaşi motiv : Holt Jepherson.

— Ce-ar fi să-mi faci iniţierea în jocul de bridge ? zise Verity deodată rupând tăcerea.

— Chiar vrei să înveţi ? întrebă tatăl ei, brusc înveselit.

Conştientă că-i trebuiau ani ca să înveţe toate şmecheriile unui joc atât de complicat, Verity spuse :

— Ei, nu chiar tot, dar îţi stau la dispoziţie pentru câteva ore.

— Vrei să ieşi în seara asta ?

Gata să spună „nu", îşi aminti că grupul ei de prieteni se întâlnea în seara aceea la Dog şi apoi la Trumpet. Ştia foarte bine că tatăl ei ar fi fost în stare să contramandeze

orice partidă de bridge cu amicii săi pentru a-i ţine companie. Dar ea nu voia asta.

— Aş fi vrut s-o văd pe Miranda şi poate pe ceilalţi, mai târziu... dar dacă ai nevoie de mine, pot să renunţ la orice în seara asta.

— Nu, nu... o opri el, conştient că ea avea nevoie să uite de Holt pentru câteva ore. O să ies şi eu să fac o partidă de patru ore la Risdales, îi explică liniştit.

Verity îl aşteptă să plece în jurul orei 19.30, după care se retrase în dormitorul ei. Acolo, se simţi dintr-o dată înfrântă. Nu putea nici să-l mai urască pe Holt aşa cum ar fi meritat şi aşa cum făcuse mereu înainte să-l cunoască.

În jurul orei 22.00 se hotărî brusc să se culce, deşi gândul la el şi la dragostea ei neîmpăcată nu-i dădea pace.

La un moment dat în liniştea nopţii sună telefonul din camera ei. Doamna Trueman n-ar fi îndrăznit să intre şi să răspundă, aşa că Verity trecu repede peste pat şi ridică receptorul. Recunoscu imediat timbrul inconfundabil al vocii lui Holt Jepherson şi spuse fără să stea prea mult pe gânduri :

— Tata nu e acasă... dacă vrei să-i laşi vreun mesaj, eu aş putea...

— Asta înseamnă că mă inviţi la vilă ?

Imediat ce vocea lui îi pătrunse în creier, se produse aproape o explozie violentă ur-

mată de un puternic cutremur al mâinilor și picioarelor ei.

„Doamne!" striga inima ei înnebunită.

— Nu cu tatăl tău aș dori să vorbesc, continuă el la fel de liniștit.

— Atunci, ți-era dor de vocea logodnicei tale ?

La celălalt capăt al firului se așternu tăcerea și Verity așteptă multă vreme neliniștită. În cele din urmă, el respiră adânc și spuse :

— Dacă ai fi mai atentă cu propria-ți persoană, dragă Verity, ai observa că vocea ta e foarte plăcută.

— Ai sunat cu vreun scop anume ? se chinuii ea să pară indiferentă.

— Da, ca să stabilim detaliile pentru cina de mâine seară la care vreau să te invit.

Ea reuși să-și recapete controlul și să vorbească fără ca vocea să-i mai tremure ca la început :

— Îmi pare rău, Holt, dar pentru mâine seară am primit deja o invitație.

Și iată că tonul lui se înăspri, iar controlul ei firav se evaporă ca un fum.

— Verity, ești conștientă că ne vom căsători ?

— La fel de conștientă ca și tine, domnule Jephersom, îi întoarse ea vorba renunțând la politețe și trântindu-i receptorul.

„Doamne, cum putea s-o trateze ca pe un obiect care îi stătea la dispoziție oricând ?“

În noaptea aceea, avu un somn foarte scurt și agitat. Dimineața, se trezi hotărâtă să lupte și dacă domnul Jepherson avea într-adevăr chef de joacă, avea de gând să-i plătească cu aceeași monedă, jucându-se și ea.

În aceeași dimineață, la micul dejun, Clement descoperi în fiica lui o companie fermecătoare și o persoană cu totul schimbată, desigur în bine. Încrezător, îi înapoie cheile de la mașină și porni mult mai vesel și mult mai liniștit la muncă. Verity îl conduse până la ușă, bucurându-se din toată inima pentru el și iubindu-l parcă mai mult. Ea se întoarse apoi în sufragerie și se gândi la Holt. Oare nu el preferase minciuna în locul adevărului ? Oare nu asta merita pentru felul cum îi spusese că nu se va mai căsători cu ea ? Bineînțeles nu direct, ci tatălui ei ?

— Nu e nici o noutate ! răbufni necăjită.

Pașii o îndrumară spre biroul tatălui ei, unde găsi pe masă lista cu numerele de telefon ale tuturor asociaților firmei „Diamond Small Tools“. Holt Jepherson figura primul pe listă. Formă numărul indicat și după ce-și spuse numele fu foarte surprinsă să constate că secretara lui Holt o tratá cu mult respect, ceea ce însemna că persoana tatălui

ei era admirată chiar şi în locuri cu care Clement nu avea vreo tangenţă.

După ce aşteptă câteva secunde, auzi vocea lui Holt care-i răspunse.

— Te-am sunat ca să-mi cer scuze pentru că ţi-am închis telefonul aseară. Mi s-a părut însă că invitaţia ta la cină era doar o glumă de prost-gust. Mai e valabilă ?

Răspunsul lui sarcastic nu se lăsă aşteptat.

— Ai reuşit să contramandezi cealaltă invitaţie ?

Verity îşi propuse să nu se lase pradă furiei care-i mocnea în suflet şi zise :

— Era doar o întrevedere obişnuită cu Jolyon Robey. Aştepta ajutorul lui, dar cum Holt continua să tacă... adăugă : Voiam să-l anunţ că nu ne vom mai vedea multă vreme de-acum înainte.

Din nou o tăcere misterioasă la celălalt capăt al firului şi din nou, ea fu tentată să-i închidă telefonul... dar vocea lui reveni la timp şi toate astea dispărură.

— Este aşa de important pentru tine acest Robey, încât să necesite o întrevedere specială între patru ochi ?

— Jolyon mi-a cerut să ne căsătorim, îi trânti Verity luându-l prin surprindere.

Nu dorea însă o discuţie în jurul lui Jolyon Robey şi indiferentă la câte minciuni avea să-i îndruge, zise :

— Aseară când m-ai sunat, am crezut că vrei să ne vedem ca să...

— Ca să șterg trecutul ? o ajută el.

— Așa ceva.

— O să-mi închizi din nou telefonul dacă o să te rog să ieși cu mine mâine seară ?

Puțin mai târziu, când Verity cobora scările, ochii ei străluceau de fericire. „N-o să fie o întâlnire obișnuită" își spuse „și probabil că în toată perioada cât a lipsit, el s-a distrat cu Selena Aston". Dorea însă să se mulțumească cu tot ce-i putea el oferi deocamdată. Nu avea puterea să mai lupte, îl iubea.

Clement îi ieși în cale zâmbitor.

— Înțeleg că mâine seară ieși în oraș cu Holt ? exclamă bucuros pentru ea, după ce-i ascultase toată povestea cu telefonul.

— Da. M-am gândit că n-aș putea evita o confruntare cu el și că acceptându-i invitația o să-mi fie mai ușor să-mi ascund sentimentele adevărate.

Clement o privi câteva secunde, bănuind că ea pusese ceva la cale. Verity îi sesiză privirea cercetătoare și așteptă ca el să continue.

— Iată un exemplu de mândrie caracteristică familiei Diamond.

Ochii ei străluciră mult mai intens câteva ore mai târziu, când Holt își făcu apariția la vilă. Inima ei bătea la fel de tare ca de fiecare dată când se afla în preajma lui.

— Tata a fost reținut cu niște treburi importante la firmă, îl scuză ea pe Clement.

— Voi fi iertat dacă voi fi sincer și-ți voi spune că de prezența fiicei aveam mare nevoie și nu de cea a tatălui ? spuse Holt cercetându-i părul mătăsos, proaspăt spălat, ochii fardați discret și rochia din jerseu care i se mula perfect pe trupul seducător.

Roșind, Verity abia reuși să-și ia geanta și să urce apoi în limuzina lui.

— Ai rezolvat toate problemele de acasă ?

— Acasă ? Care probleme ? era de-a dreptul nedumerită.

— L-ai anunțat pe Robey că te-ai logodit ?

— Aaa, daa, minți pentru a-l convinge. A fost chiar foarte nervos.

— Mmmm, fu tot comentariul lui, spre dezamăgirea ei.

Verity nu mai intrase niciodată în restaurantul luxos în care păși acum la brațul lui Holt. Luminile discrete și separeurile înconjurate de flori minunate creau o atmosferă de vis.

Se așezară la masa rezervată lor și se priveau adesea, ca doi îndrăgostiți. Verity era chiar foarte fericită că reușea să-și joace rolul la fel de bine ca și el. Râdea la glumele lui deși, uneori, când îi surprindea privirea ațintită asupra buzelor se foia, evident jenată.

Mâncarea excelentă şi mai ales desertul o făcură să mai uite de adevăratul motiv pentru care se aflau împreună.

Spre sfârşitul mesei, fixând-o — aşa cum făcuse mai tot timpul — cu ochii lui verzi, Holt spuse :

— Te deranjează dacă în drum spre casă ne oprim puţin la vila mea ?

Era foarte clar pentru Verity. El avea intenţia să încheie seara într-o atmosferă deosebit de romantică, dar avea să fie foarte surprins de reacţia ei.

— O să dureze doar câteva minute, adăugă Holt observând ezitarea ei.

„Pe naiba, câteva minute !" se gândi Verity.

— Vrei să plecăm chiar acum ? îl întrebă dându-şi ochii peste cap şi continuându-şi astfel jocul periculos.

Maşina lui Holt îi duse în mare viteză până la Drake's Knighton. Verity coborî şi el o conduse abia atingându-i cotul până în biroul aflat imediat după holul mic de la intrare.

Holt aruncă, o privire scurtă cu coada ochiului la ceasul de mână, apoi spuse :

— Unul dintre motivele pentru care te-am adus aici este ca să te obişnuieşti din timp cu viitorul tău cămin.

„Ce drăguţ !" îşi spuse Verity, cu gândul însă la celelalte motive.

— Pentru că, reveni. Holt, până la Birchwood House e cale lungă, m-am gândit să-ţi arăt camerele cu altă ocazie.

Deşi uşor dezamăgită, ea reuşi să observe că Holt scosese încet ceva din sertarul biroului.

— Ai dreptate, e cam târziu.

— Celălalt motiv de care-ţi amintisem mai devreme era că aş dori să te duc acasă mai târziu, ca să nu fim deranjaţi...

Ea ghici repede motivul pentru care el nu dorea să-i întâlnească tatăl în seara aceea.

— Tata lucrează uneori până târziu în biroul lui.

— Ştiu. Voiam să fim numai noi doi când aveam de gând să-ţi ofer asta.

Nedumerită de tonul blând al vocii lui şi de răsturnarea situaţiei, observă cu ochii înceţoşaţi că el îi întindea o cutie mică de catifea neagră, în care se zărea aşezat frumos un inel fin de aur, cu un singur diamant. Îl privi nemişcată şi la fel de zăpăcită şi în clipa în care el i-l strecură pe degetul inelar al mâinii drepte.

— Îţi place ? întrebă Holt observând la rândul lui că o surprinsese cu gestul său.

— Oh, Holt ! scânci Verity uitând complet de planul de-a râde pe seama lui. Oh, Holt ! repetă emoţionată, neştiind ce să spună înainte ca buzele lui să se apropie şi s-o sărute cu foc. Nu avea nici o şansă să

nu-i răspundă la sărutări cu sărutări. În pieptul ei inima plângea, dar plângea de fericire. Se agăță de trupul lui și se lăsă purtată de brațele acelea vânjoase, apoi așezată pe singura canapea din încăpere. Nu-și mai aminti când dispăruse haina lui și când îi lăsase rochia peste umeri până în talie. Se lăsă pradă mângâierilor lui minunate, ce-i trasau dâre arzătoare pe gât, pe umeri și pe sâni. Era o adevărată binecuvântare să-i simtă mâinile răvășind-o, să-și simtă trupul reacționând dureros din cauză dorinței înăbușate.

— Doamne, cât te doresc! gemu Holt printre sărutări, amețit de parfumul ei de fecioară. Ar trebui să te las să pleci, dar... ești a mea... murmură disperat în timp ce-i săruta sânii și o strângea cu sălbăticie la piept.

Zâmbetul ei îl încuraja.

— Să nu-ți închipui c-o să-mi scapi de data asta, îi șopti el.

În clipa aceea zâmbetul ei dispăru ca și cum nici nu existase vreodată și, deși încă nu gândea coerent, cuvintele-i pătrunseră în creier trăgând un semnal de alarmă imaginar. Îl împinse, se ridică și-și căută cu disperare sutienul roz.

— Ce dra... Holt se ridicase și el, încercând să înțeleagă ce prostie făcuse.

Verity întoarse capul, nedorind să-l privească.

— Nu pot, rosti tremurând.

— Nu poți ? Expresia de pe chipul lui exprima consternare amestecată cu furie. Doamne, erai...

— Știu ce eram... și știu ce sunt, suspină Verity tremurând tare.

— La naiba, doar mă dorești ! strigă Holt gata s-o ia din nou în brațe. Ea se retrase însă cu sălbăticie iar ochii i se măriră de groază.

— Sigur că... că te doresc, izbucni lăsând lacrimile să-i curgă libere pe obraji și simțind că încet-încet își pierde mințile.

Dorind-o încă, el își trecu mâna prin păr, căutând un motiv plauzibil acestei respingeri violente.

— Poți să-mi spui cu ce-am greșit ?

Căldura și blândețea vocii lui o învăluiră, iar ochii mari, verzi, îi priveau fix sânii feciorelnici cu sfârcurile roz iritate de sărutările lui. Intensitatea privirii lui o determină să-și acopere pielea albă ușor înroșită acolo unde degetele lui strânseseră carnea prea tare.

— N-ai greșit cu nimic, reuși să spună printre suspine.

— Dar tremuri ca o frunză, insistă el înaintând și ajutând-o să se îmbrace. S-a întâmplat ceva cu tine dacă m-ai respins cu atâta violență. Toată furia din sufletul lui

se evaporase. Ea avea nevoie de căldură, era un moment penibil. Te-am speriat ? Nu trebuia să intri în panică, nu te-aș fi grăbit. Eu...

— Nu ăsta e motivul reacției mele, Holt. Sinceritatea ei îi atrase atenția. Motivul e că nu suntem căsătoriți încă.

— Doamne ! exclamă Holt ca și cum ăsta era ultimul motiv din lume la care s-ar fi așteptat.

Reacția lui o înfurie pe Verity.

— Știu că pentru tine nu are importanță, pentru mine însă da. Dacă m-aș fi culcat cu tine n-aș mai fi putut da ochii cu tata.

— Ai impresia că el nu presupune c-ar fi normal să facem dragoste înainte de căsătorie ?

Sarcasmul lui o revitaliză și-l înfruntă cu puteri noi, repezindu-se spre el.

— Tu ai mai făcut-o ! Eu, nu !

Holt rămase multă vreme fără replică, aproape cu gura deschisă. Apoi, brusc, o conduse încet spre ușă cuprinzându-i umerii delicați în palmele lui mari, răscolindu-i din nou prin această atingere simțurile abia ațipite. Îi ridică din mers geanta căzută lângă canapea și abia când ajunseră în prag o opri și o întrebă :

— Mă poți ierta pentru că te-am grăbit ? Pentru că te-am răscolit în halul ăsta ?

Convinsă c-o minţea, evită să-l privească pentru a nu se lăsa sedusă din nou.

— N-am pentru ce să te ierţ, minţi ea zâmbind.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne căsătorim cât mai repede cu putinţă. Nu-i aşa ?

Ea nu-i răspunse.

CAPITOLUL 10

Verity stătea la măsuța de toaletă din dormitorul ei, iar gândul îi zbura la Holt, așa cum se întâmplase mai mereu în ultimul timp. Își dori a nu știu câta oară să renunțe la încăpățânare și la logodna aceea formală. Dar nu putea, era parcă vrăjită.

În fiecare zi de când el îi pusese pe deget inelul, se așteptase ca la următoarea întâlnire s-o anunțe că se răzgândise și că anulează logodna.

Erau logodiți deja de o lună și Holt nu adusese niciodată vorba că s-ar fi răzgândit. Nu știa ce era mai greu de suportat : așteptarea sau faptul că pe zi ce trece se îndrăgostea mai tare de el ?

În inima ei, emoțiile se zbăteau așa cum se zbate un canar într-o colivie. Probabil că Holt se amuza de zbuciumul ei, dar cu toate astea, ea nu putea să nu se simtă bine în preajma lui, să nu râdă în hohote de glumele lui și să nu se lase atrasă de su-

biectele interesante pe care le discutau adesea la cină, numai ei doi.

În noaptea în care se întorseseră de la Drake's Knighton, Holt ar fi vrut să intre în vilă, dar ea îl alungase motivând ora târzie şi oboseala unei zile prea lungi.

Clement, care-şi ascunsese îngrijorarea pentru ea, o aşteptase în hol extrem de curios.

— Am descoperit, îi spusese ea imediat ce se întâlniseră, folosindu-se de cea mai mare minciună din viaţa ei, că Holt simte pentru mine acelaşi lucru pe care îl simt eu pentru el.

— Adică vrei să spui că ţi-a declarat că te iubeşte ? se bucurase Clement.

Ea îi întinse apoi mâna arătându-i inelul şi o lumină străluci pentru o clipă în ochii lui somnoroşi.

— Te-ai logodit cu Holt ! exclamase cuprins de o fericire fără margini. Amintindu-şi de iubita lui soţie — mama lui Verity — moartă de multă vreme, adăugă : avea dreptate mama ta când spunea că într-o zi ochii ăştia mari, căprui, vor străluci ca acum doar pentru un singur bărbat.

Verity nu ştiuse la ce să se aştepte din partea lui şi fusese uşor derutată.

— Nu ai impresia că s-a întâmplat prea repede ? îl întrebase.

— La fel de repede cum m-am îndrăgostit

și eu de mama ta, zâmbi Clement lăsându-se purtat un timp de amintiri. Apoi, realizând că ea era încă nedumerită, se grăbi să adauge : lui Holt i s-a dus vestea că realizează întotdeauna cea ce-și pune în gând. Acest inel e dovada clară că pe tine te vrea și nu altă femeie. Nu ți l-ar fi dat dacă n-ar fi intenționat într-adevăr să se însoare cu tine.

— Nu asta mă neliniștește, îi zâmbise ea. Era convinsă că tatăl ei nu-și cunoștea asociatul într-o asemenea măsură încât să știe cu certitudine cum va reacționa el într-o situație de genul căsătoriei.

Clement îi întoarse zâmbetul.

— E bine că nu ești neliniștită, pentru că trebuie să fii sigură că el se va căsători cu tine.

Dorința lui Clement Diamond ca Holt Jepherson să-i devină ginere era evidentă, iar bucuria pe care o trăise la primirea veștii n-o simțise numai el. Doamna Trueman, de exemplu, își revenise ca prin minune, reluând conversațiile scurte cu Verity de la micul dejun, și lăcrimă chiar la gândul că domnișoara Diamond va fi nevoită să locuiască la Drake's Knighton.

Verity lăsă să treacă aproape o săptămână, evitând în această perioadă orice întâlnire cu prietenii, apoi o sună pe Miranda și-i dădu vestea cea mare.

— Te-am învățat eu să joci teatru, dar nu credeam că o să ajungi așa de departe.

— Nici eu.

— O, Doamne, Verity, e dragoste adevărată, nu-i așa? visă Miranda gata să izbucnească în plâns. Tăcerea prietenei sale o lămuri că ea nu dorea să-și etaleze sentimentele, așa că nu mai insistă.

— Pe când nunta?

Holt îi promisese că se vor căsători foarte repede, dar de la ultima lor întâlnire nu mai primise nici o veste în acest sens.

— Ăăăă... Nu ne-am hotărât încă, spuse cu stângăcie.

Discuția lor mai dură câteva minute, timp în care Miranda îi povesti toate năzbâtiile prietenilor lor din săptămâna care trecuse. Ascultând-o, Verity nu mai simți entuziasmul de odinioară și asta probabil pentru că începuse să se maturizeze și-și pierduse simțul umorului ieftin.

A doua zi, Holt se întoarse dintr-o călătorie de afaceri, iar ea îl întâmpină plină de veselie. În seara aceea, avea de gând să renunțe la mândrie și să-i spună în sfârșit tot ce simțea pentru el. Asta, bineînțeles, numai în cazul în care el n-ar fi făcut primul pas. Oricum, situația nu se mai putea prelungi la infinit.

— În sfârșit! strigase Verity repezindu-se

cu brațele deschise să-l îmbrățișeze și apoi să-l sărute.

— Gândul că la capătul călătoriei te voi revedea m-a ajutat să ajung mai repede, glumi el și ea zâmbi. Apoi, mână în mână, porniră spre mașina parcată în fața intrării principale.

Seara, o invită la un restaurant foarte cunoscut, dar cu preparate care lăsau de dorit. Mâncarea rămase neatinsă în farfuriile lor, dar Verity era foarte fericită pentru că nimeni nu îndrăznise să-i deranjeze. Se simțea minunat să-l privească în tihnă, să afle noutăți din călătoriile lui și să-i asculte vocea caldă care-o învăluia.

— Preferi fasolea și pâinea prăjită ?

Râseră multă vreme împreună, strângându-și mâinile cu putere. Deodată, Verity se trezi spunând :

— O dată m-ai invitat să-ți văd vila, dar n-am reușit să parcurg toate încăperile.

El o conduse încet până la mașină și abia pe drum zise :

— Nu te-ai lămurit care e dezmodământul vizitelor la Drake's Knighton ?

Pentru un timp foarte scurt dar suficient ca să-i înghețe sângele-n vine, Verity avu impresia că Holt descoperise jocul ei și că avea de gând s-o pedepsească. Dar cum ar fi putut afla secretul ei când nici măcar

Clement, care o cunoştea de mică, nu bănuia nimic ?

Vorbi repede, înainte să fie prea târziu.

— Îmi pare rău, Holt... Mă tem că nu înţeleg... Nu ştiu care e deznodământul vizitelor la Drake's Knighton. „Cu excepţia faptului că nu voi locui niciodată acolo !"

— Vrei să spui c-ai uitat ce s-a întâmplat prima şi ultima oară când ai intrat în vila mea ?

— Noaptea în care... Ah ! exclamă surprinsă.

— Exact, o aprobă el, fără să fie nevoie să mai adauge ceva.

El îi oferi timp de gândire. De fapt, timp de visare, pentru că Verity revăzu canapeaua şi trupurile lor răsturnate, înlănţuite şi ameţite de pasiune.

Cât timp se izolară în gândurile lor, ea simţi cum i se naşte în inimă o dorinţă cumplită, amestecată cu o depresie profundă. Aşteptase prea mult hotărârea lui care nu mai venea.

În realitate, Holt evita orice loc izolat unde un simplu sărut ar fi scăpat de sub control, dorinţa ar fi pus stăpânire pe el şi l-ar fi obligat astfel să-i vorbească din nou despre căsătorie.

Dar Holt o duse acasă, dovedindu-i astfel că ţinea la onoarea ei şi că era un bărbat de cuvânt.

— Nu pot să-ţi ofer fasole şi pâine prăjită, zâmbi ea pe drumul de la maşină la Birchwood House. Dar te pot servi cu o cafea fierbinte şi proaspătă care să te ajute să ajungi mai târziu acasă.

Răspunsul lui veni imediat printr-o strângere de mână, apoi prin faptul că paşii lui se alăturară paşilor ei până în holul întunecos. Verity nu se gândi nici un moment să-i spună că tatăl ei era plecat iar Trudy înnopta la nişte prieteni în oraş. Voia să riste. Aşteptase prea mult!

Un tremur interior ciudat o cuprinse, pe măsură ce urcară scara lungă şi apoi intrară în dormitorul ei. Îl forţă să se aşeze pe canapea.

— Vino să stai şi tu lângă mine, o invitase la rândul lui, trăgând-o cu blândeţe de braţele moi. Am fost aşa de ocupat azi, îi spuse zâmbind şi privindu-i cu plăcere chipul inocent. Mă bucur c-am reuşit să termin toate actele de pe birou.

Verity era înnebunită că el alesese tocmai acest moment pentru a-i vorbi despre munca lui. Se aşeză totuşi zâmbind lângă el, atingându-i ca din întâmplare obrazul cu obrazul ei. El întoarse capul în timp ce capul ei rămase nemişcat. Astfel, buzele lor se întâlniră din nou. El încercă să se desprindă, dar buzele ei întredeschise îl invitară s-o sărute aşa cum numai el ştia s-o facă. Şi el nu re-

zistă tentației. Nu înainte de a-i șopti la ureche :

— Mi-ai lipsit îngrozitor de mult cât am fost plecat.

Ochii lui verzi, fermecători așteptau răspunsul ei care nu întârzie să vină.

— Și tu mie, trebui să recunoască Verity plecându-și ochii pentru ca el să nu vadă durerea ce se citea în ei. Nu cred c-o să mai rezist multă vreme.

Cuvintele ei reprezentaseră inițiativa de care avea atâta nevoie.

— Draga mea... cuvintele ieșiră o dată cu respirația adâncă plină de satisfacție că ea îi cedase în cele din urmă. În Verity însă se dădea o luptă îngrozitoare.

Asaltată de emoții noi, contradictorii, simți ca prin vis cum buzele lui o sărută din nou, apoi o luă în brațe și o așeză cu aceeași tandrețe pe pat, cum făcuse cu o lună în urmă în vila lui. O lăsă să se obișnuiască și curând, ea se simți în siguranță înconlăcită peste trupul lui viguros, gata să-i cedeze.

Holt îi trase bluza peste umeri și se îmbătă un timp cu priveliștea sânilor ei plini care-i așteptau mângâierile. Cu mintea încețoșată de dorință, Verity își arcui trupul spre trupul lui, conștientă doar de nevoia ei pentru el și de a lui pentru ea.

Deodată, o durere ascuțită o străbătu din creștet până-n călcâie. Holt o îndepărtă cu o

violență asemănătoare celei cu care ea îl respinsese în casa lui din Drake's Knighton.

Nu era sigură pe cine ura mai mult. Pe Holt pentru integritatea lui sau propria-i persoană, pentru că nu se oprise la timp pentru a evita acel moment penibil.

Holt rămânea însă în fruntea listei, pentru că în ciuda faptului că o dorea — se vedea foarte clar în tremurul mâinilor sale — ochii lui nu se puteau desprinde de pe albeața sânilor care-i așteptau încă.

— Îmbracă-te... pentru Dumnezeu !

Verity își reveni imediat, parcă fulgerată de tăișul cuvintelor lui. Cu degete tremurânde își puse bluza, abia nimerind mânecile și nasturii prea mici dintr-o dată. Lacrimile amenințau să se pornească, dar se forță să le oprească. Nu trebuia ca el s-o vadă plângând !

— N-ar fi trebuit să intru aici, în casa ta, în camera ta, în patul tău ! spuse Holt, îndurerat că trebuia s-o rănească.

— Dar... dar... lucrurile n-au scăpat de sub control, bombăni ea, conștientă că el încerca să profite de situația lor încurcată. Asta o interesa însă prea puțin. Pentru ea era mai important că mândria i se sfărâmase în mii și mii de bucățele.

— Poți să repeți, zise el amuzat, fără să bănuiască ce lovitură dădea inimii ei. Verity,

înțelege, nu ne mai putem juca la infinit cu emoțiile noastre.

În mintea ei era o învălmășeală de nedescris. Nu reuși să spună decât :

— Oh ! Nu știa ce să creadă și la ce să se aștepte. Cu numai zece minute înainte, Holt fusese pierdut în brațele ei, iar acum o privea savurându-și victoria, cu același zâmbet strâmb în colțul gurii. Atunci, dintr-o dată, toate emoțiile o părăsiră și rămase dreaptă în fața lui, așteptându-i sentința. El zâmbi în schimb și spuse :

— Slavă Domnului c-am terminat cu problemele la cele patru companii pe care le conduc. După ce ne căsătorim o să pot în sfârșit să te duc într-o lungă și obositoare lună de miere.

Verity nu știa cât stătuse în picioare nemișcată, privindu-l și fără să-i înțeleagă cuvintele. Când în cele din urmă îi recepționă mesajul și găsi puterea să-i răspundă, zise :

— Luna de miere ?

— Pari surprinsă, șopti Holt ușor încruntat. Credeam că ai înțeles că era doar o chestiune de timp până la încheierea afacerilor.

Singurul lucru pe care-l pricepea Verity era că sloiul de gheață din inima ei începea să se topească.

— Vrei să ne căsătorim la sfârșitul săptămânii ?

Părea foarte sincer, cu ochii verzi arzând

şi sprâncenele coborâte peste ei umbrindu-i uşor.

— Desigur, zise ea ameţită. Iartă-mă, dar sunt puţin confuză după...

— Încercarea noastră de a face dragoste, vrei să spui ? Te simţi bine ?

Verity reuşi să zâmbească puţin.

— Da, da... Nu sunt prea obişnuită cu felul ăsta...

Holt se repezi şi se aşeză lângă ea.

— Eşti sigură că te simţi bine ? Nici eu nu sunt obişnuit să fiu aşa de răvăşit... Apoi adăugă serios : Mă bucur că tatăl tău n-a avut ocazia să urce şi să ne surprindă. Aş vrea să cobor să-l pun la curent cu planurile noastre. Crezi că-l găsesc în birou ?

— Tata nu e acasă, fu nevoită să recunoască, dar nu mai avea nici un motiv să se teamă de Holt.

— Nu-i nimic, o să-mi fac timp să-l văd mâine dimineaţă.

În noaptea aceea, Verity se aşeză în pat încă tremurând, incapabilă să gândească coerent. Cele întâmplate mai devreme o marcaseră puternic. Ea interpretă planurile pe care Holt le făcuse pentru amândoi drept un calcul rece demn de un afacerist de renumele lui Jepherson. Această observaţie făcu să se nască în sufletul ei, deja încercat, o furie oarbă, o dorinţă de răzbunare total di-

ferită de tot ceea ce simțise înainte pentru acest bărbat.

Așa cum o avertizase, el îl anunță pe Clement de planurile lor fără să scoată însă o vorbă despre dragostea pentru fiica lui, ceea ce-o făcut pe Verity să simtă că explodează.

În urma primirii veștii, Clement Diamond se aștepta ca fata lui să înceapă pregătirile de nuntă și ca să-i facă plăcerea, Verity plecă la cumpărături. Ea alese o rochie albă scurtă pentru că stabiliseră ca ceremonia să fie restrânsă și mai ales pentru că nu dorea să fie băgată în seamă prea mult.

Dacă pentru tatăl ei și pentru Trudy reuși să joace rolul tinerei mirese zâmbitoare și fericite, imediat ce rămânea singură și se gândea la Holt durerea din suflet i se amplifica. Știa deja că nu va putea să se prefacă și în fața lui și asta o speria cel mai tare.

Pentru că Holt nu-și terminase încă afacerile urgente, Verity profită de ocazie și pretinzând la rândul ei a fi ocupată cu pregătirile pentru nuntă, evită orice întâlnire cu viitorul ei soț până în ziua nunții. El o suna însă seara și atunci ea găsea tot felul de scuze ca să scurteze convorbirile. Apoi, închidea telefonul și plângea până târziu.

Joi, cu o zi înainte de data stabilită de Holt pentru ceremonie, primi ultimul telefon.

— Te simţi bine ? o întrebă sesizând ceva ciudat în vocea ei.

— Foarte bine, veni răspunsul. Am fost foarte ocupată şi...

— Eşti sigură ? insistă el. Dacă...

— Mă simt foarte bine, repetă Verity oprindu-l. Apoi, râse forţat câteva secunde pentru a-l deruta. Sunt doar emoţiile de dinaintea nunţii.

„Acum, dacă i-ar spune acum c-o iubeşte, ar putea s-o ia de la capăt !" striga inima ei. La capătul celălalt al firului nu era însă decât un bărbat puţin îngrijorat. Nimic mai mult.

— Nu te teme, Verity. O să-ţi revii, draga mea, îţi promit.

Aproape izbucni în plâns. Aproape, pentru că el apucase să închidă deja.

Dimineaţa se simţi la fel de rău. Supravieţui momentului în care Trudy îi aduse un aranjament floral minuscul ca să şi-l prindă la mână, în lipsa tradiţionalului buchet pe care-l refuzase.

— Mulţumesc, bâigui Verity emoţionată.

Holt nu mai dăduse nici un semn de viaţă. Ceremonia fusese fixată pentru ora unsprezece şi Clement trebuia să apară dintr-o clipă într-alta, s-o conducă la biserică.

Cu o durere cumplită de cap, Verity se aşeză la măsuţa de toaletă şi-şi privi multă vreme chipul palid dar fermecător. „Va fi o

căsătorie fără dragoste", își repetase mereu în ultimele zile, încercând să treacă de această ultimă încercare a vieții.

Clement intră în dormitor, o admiră câteva minute bune, învârtindu-se în jurul ei, apoi întrebă :

— Ești gata, draga mea ?

Verity îl privi mută. Rana din piept o sfredelea pe dinăuntru. Avea nevoie de ajutorul lui, avea nevoie de ajutorul oricui. Nu mai suporta durerea. Din păcate ea nu mai era fetița lui de altădată, iar durerea din piept era durerea unei femei în toată firea, care nu se mai putea vindeca cu un simplu sărut sau cu o mângâiere blândă pe creștetul capului.

— Ești nervoasă ? Ea dădu din cap suspinând. Liniștește-te, e perfect normal. Acum hai să pornim spre biserică, suntem deja în întârziere.

— Nu merg.

— Ce-ai spus ? întrebă Clement Diamond, sigur că nu auzise bine.

— Am spus că... reveni Verity luându-și inima-n dinți. Nu intenționez să mă căsătoresc cu domnul Jepherson.

— Cred că glumești.

— Nu-mi arde de glumă.

Ochii ei reci, necruțători îl priveau fix. Era hotărâtă să nu participe la mascarada or-

ganizată de Holt, atâta vreme cât el n-o iubea.

Pe măsură ce Clement insista să afle motivul acestei schimbări bruşte, iar ea tăcea — pentru că nu avea nici un răspuns — o furie îngrozitoare se dezlănţui în bărbatul care-i alinase durerile copilăriei. El încercă să-i vorbească răbdător, apoi să-i ordone, să strige, apoi să-i ţină o mulţime de teorii timp de cinci minute... Decizia ei rămase însă neschimbată.

— Doamne ! Doar mi-ai promis că n-o să mai faci nici o scenă, se văită Clement. Să nu te mişti de-aici, vreau să-ţi mai spun câte ceva când mă întorc.

Până atunci însă durerea ei va erupe o dată cu lacrimile care nu mai puteau fi ţinute în frâu.

Nu mai ştia cât timp stătuse înţepenită pe scăunelul de la măsuţa de toaletă, sughiţând şi gemând încetişor, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji apoi pe rochia cea nouă şi pe flori. La un moment dat, zgomotul unor roţi scrâşnind pe pietrişul din faţa vilei îi atrase atenţia. Primul gând se îndreptă spre tatăl ei care se întorcea probabil s-o mustruluiască. Portiera trântită cu mânie şi paşii plini de energie care urcau scările spre camera ei o vestiră însă că cel care se apropia n-avea gânduri plăcute pentru ea şi nu era în nici un caz Clement Diamond.

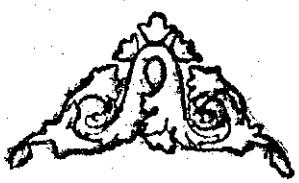

CAPITOLUL 11

Era sigură că nici Clement nici Trudy nu puteau urca scările cu atâta energie. Capul și inima îi bubuiau în ritmul pașilor, pupilele i se dilatară de groază, iar ochii țintiră ușa. În următoarea fracțiune de secundă aceasta se trânti de perete cu violență și spațiul liber se umplu cu statura uriașă a lui Holt Jepherson. Respirația i se acceleră iar inima încetă să mai bată. Trebuia totuși să-i țină piept.

Sprâncenele lăsate peste ochii de jad și felul în care izbise ușa de perete puțin mai înainte o avertizară că bărbatul nu era în toane bune.

— Știam! începu el scrâșnind din dinți ca să nu strige. Chiar și atunci când îmi spuneam că greșesc în privința ta, știam că vei pune ceva la cale și că nu vei fi în stare niciodată să te maturizezi.

Deci el știuse în permanență că ea pune ceva la cale, iar felul în care o privea, furia din ochii lui incredibili, o atenționau din nou

că ar fi fost în stare s-o strângă de gât sau s-o arunce chiar pe fereastră.

— Acum ai aflat, rosti cu curaj.

— Într-adevăr, și te avertizez ! Șansele tale sunt doar două.

— Câtă generozitate ! Și care ar fi ele ? Lacrimile lui Verity se uscaseră pe obraji. Furia și mândria luaseră locul lor.

Fulgerele din ochii lui trimiteau semnale că mersese prea departe.

— Iată-le : mergi la biserică de bunăvoie sau te car în spate !

Ea tăcu doar două secunde.

— Nici una nici alta ! Și să nu îndrăznești să te porți ca un primitiv ! țipă făcând un pas înapoi la intenția lui de-a înainta și de a o prinde în brațe.

— Nu mă mărit cu tine chiar dacă o să mă târăști pe jos până la biserică !

— Ba o s-o faci ! o contrazise el, furios în ciuda felului calm în care-i vorbea. Nimeni nu încalcă promisiunea făcută lui Holt Jepherson. Nici măcar tu, domnișoară Diamond !

— Când te urăsc din tot sufletul ?

Ceva parcă-l lovi în față pe Holt și se opri.

— Urăște-mă, dar căsătorește-te cu mine ! spuse îngenunchind și cuprinzându-i picioarele cu brațele.

— Nici nu mă gândesc ! țipă Verity aruncând aranjamentul floral pe pat pentru a-și elibera mâinile ca să-l poată împinge.

— Văd că pentru nuntă ai reuşit să te îmbraci, deşi nu vrei să participi la ea. Se ridică şi o strânse în braţe cu putere.

— Ca şi tine de altfel, completă ea zbătându-se neputincioasă şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Asta nu înseamnă că...

— Plângi ? o parte din furia lui dispăru brusc. După cum se vede ai făcut-o şi înainte, şopti el examinându-i cu nesaţ faţa umedă şi ochii înroşiţi.

— Şi ce dacă ? strigă ea încă furioasă.

— De ce ? o întrebă privind-o în ochi.

— De ce nu ? îl înfruntă din nou.

— Pentru că nu eşti genul care să se smiorcăie din orice, pentru că mândria nu-ţi permite să-ţi exteriorizezi sentimentele şi pentru că eşti atât de încăpăţânată încât n-ai lăsa pe nimeni să-ţi pătrundă în suflet.

— O descriere foarte frumoasă !

— Eşti atât de încăpăţânată ! La tine tot ce e mai rău se află la suprafaţă, ca un fel de înveliş protector. În interior însă, există o căldură, o sensibilitate unică. Eşti o femeie stăpânită de sentimente profunde, capabilă de o pasiune fără margini şi care-şi iubeşte tatăl mai presus de orice.

— O descriere în care nu prea mă recunosc, îi tăie vorba cu răutate.

— Eu te recunosc. Realizez de asemenea că ceva te-a supărat foarte tare dacă ai izbucnit în plâns. Dacă mă gândesc şi mai bine, cred că eu sunt cauza.

Pe Verity n-o interesa prea mult cât de bine o cunoştea el, decât în măsura în care ar fi aflat că de fapt nu-l ura ci-l iubea din toată inima ei.

— Nu, nu. N-ai auzit niciodată de lacrimi de bucurie, de fericire ?

— De bucurie că m-ai făcut de-râs ? interpretă el vorbele ei.

— Eu să râd de tine ? Doamne, dar ai o imaginaţie... El îi prinse mâinile din nou şi i le strânse cu putere. Lasă prostiile, ştiu ce ai de gând după...

— Despre ce dracu' vorbeşti ? Holt rămase fără cuvinte. Ce idee trăsnită ţi-a mai trecut prin cap ?

— Ştii foarte bine, Holt, îi răspunse ea furioasă. Abia aştepţi să spun „da" ca apoi să-mi dai cu piciorul. Am ştiut mereu, chiar de la început. Am vrut doar să văd cât de departe aveai de gând să ajungi.

— Pentru Dumnezeu, Verity, vorbeşti o limbă necunoscută !

Era înnebunit, voia să înţeleagă.

— Chiar nu ştii despre ce vorbesc ? îl chestionă ea neliniştită.

— Atunci la ce naiba te-aş mai fi întrebat ? se răsti el.

— Eşti deştept, Holt ! Tata nu ţi-a spus de ce nu vin la biserică ? Era sigură că Holt

aflase că-l iubeşte şi că voia doar să-şi bată joc de ea.

— Am vorbit cu el de atâtea ori şi înainte, şi acum, dar nu mi-a spus nimic. La naiba, femeie ! Tatăl tău e mai supărat decât mine ! Nu înţeleg această furie, această dorinţă de răzbunare care te macină.

Din discursul lui nervos, Verity înţelese nu numai că tatăl ei îşi ţinuse promisiunea cu privire la sentimentele ei, dar nici măcar nu-i povestise de planurile ei...

— Tata chiar nu ţi-a spus de ce nu vin la biserică ? întrebă din nou, nevenindu-i să creadă.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Nu înţelegi şi ocupi un post important la firma tatălui meu ? Constat că şi tu şi tata sunteţi la fel de încuiaţi, cu toate afacerile voastre.

Se smuci din încleştarea braţelor lui şi se retrase în cel mai îndepărtat colţ al camerei. Holt n-o urmă, rămase pe loc gânditor.

— Doamne, Dumnezeule, deci despre asta era vorba ! Uite, dacă te mai interesează postul de la „Diamond Small Tools" şi dacă despre el este vorba într-adevăr, ţi-l ofer cadou de nuntă. Simt totuşi că-mi ascunzi ceva, Verity. Acum vii la biserică ?

Lui Verity îi era foarte clar că Victoria se prefigura din nou spre el.

— Stai puţin !

— Am uitat ceva ? întrebă el cu tonul acela

sceptic înaintând spre uşă şi observând uimit că ea nu-l urma.

— Mai multe, zise ea neputând să-şi dea seama cum pierduse lupta.

Holt aştepta în tăcere, urmărindu-i fiecare mişcare şi lucrul ăsta o intimidă puţin.

— Pentru simpla ta informare, află că postul la firmă nu se mai află de multă vreme pe lista mea de priorităţi.

— Chiar aşa ?

— Să te ia naiba ! scrâşni Verity din dinţi. Eşti un membru al consiliului de conducere mult mai bun decât mine şi ştii foarte bine acest lucru.

Îşi întoarse capul îndurerată. Nu voia să-i citească bucuria în priviri pentru că ea începuse să capituleze.

— Dacă postul cu pricina nu mai constituie o problemă, atunci aş putea afla care este următorul punct pe lista ta ?

N-avea nici un răspuns prevăzut pentru el.

— Taci ! strigă, speriată că el voia să ştie adevărul.

— Ce-mi ascunzi, Verity ? Ochii lui o cercetau curioşi.

Un semnal de alarmă invizibil o avertiză din nou.

— Nimic. Nu-ţi ascund nimic.

Holt îşi scutură capul încăpăţânat înainte ca ea să încheie.

— E ceva ciudat în legătură cu tine. Ceva ce eu ştiu, ce tu ştii... încercă el. Şi dacă mă gândesc mai bine... refuzul tău de a veni la biserică înseamnă că ceea ce ţi s-a întâmplat are mai mult legătură cu mine.

Verity îl privea disperată. El aduna adevărul bucată cu bucată şi apoi potrivea piesele.

— N-a fost o chestiune legată de răzbunare, spuse ea după ce se gândi un timp. Am ştiut aproape de la început că n-ai intenţionat niciodată să te căsătoreşti cu mine. N-aş fi mers la biserică decât dacă...

— Ai crezut că nu intenţionez să mă căsătoresc cu tine ? Atunci spune-mi de ce-aş fi venit azi aici ? De ce m-aş fi îmbrăcat aşa ?

— N-am crezut c-o să te schimbi aşa. Îi privi pumnii strânşi, maxilarele încleştate... era gata să explodeze la prima scânteie.

— Ţi-am oferit vreodată vreun motiv să te îndoieşti că nu voi fi aici în această dimineaţă ? Vocea lui părea controlată, calmă, deşi aspectul fizic dovedea contrariul.

— Da. Apoi îi povesti pe scurt tot ce-i spusese tatăl ei referitor la înţelegerea cu el privitoare la căsătorie.

— Atunci când mi-ai pus inelul pe deget, am înţeles că doreai să mă pedepseşti pentru tot ce-ţi făcusem înainte.

— Doamne ! Asta fu tot ce putu să spună Holt timp de câteva secunde. Era pur şi sim-

piu înnebunit. Şi în tot timpul ăsta ai trăit cu impresia că punctul culminant al răzbunării mele va fi la biserică ? Înseamnă că ai crezut că nu-mi pasă de tine nici un pic şi că sunt în stare să te dezonorez...

— Ce voiai să cred ? murmură Verity ameţită de ceea ce abia aflase.

— Am terminat cu joaca, Verity, din noaptea în care ţi-am pus pe deget inelul de logodnă.

Îşi aminti vorbele tatălui ei că Holt nu i-ar fi dat inelul dacă n-ar fi fost hotărât să se căsătorească cu ea.

— Opreşte-te, gemu ea începând să aibă îndoieli.

— N-ai priceput nimic din înţelegerea mea cu Clement. Holt o privi şi continuă abia după ce se convinse că ea nu intenţiona să vorbească. Şi din cauza asta ai hotărât să nu te măriţi cu mine.

— Se... pare... că... spui adevărul... că vrei să te căsătoreşti cu mine...

— Bineînţeles. Holt se întoarse spre uşă. Am întârziat deja destul de mult. Preotul ne aşteaptă, doar dacă...

— Nu. Vocea ei îl opri iar.

— Asta înseamnă că după ce am clarificat problemele dintre noi, tot nu vrei să te măriţi cu mine ?

— Nu, nu spun asta. Dorea să creadă că ceea ce citea în ochii lui era eliberarea de o

grea povară. Doar că-mi vine foarte greu să cred că după ce ai aflat gândurile mele, continui să vrei să ne căsătorim.

Holt ezită, părea nerăbdător, grăbit, ca şi cum ar fi vrut s-o facă să înţeleagă că nu avea nici o importanţă şi să accepte situaţia aşa cum era.

— Îţi dau cuvântul meu, începu el, că am fost şi mai ales că sunt foarte sincer în ceea ce priveşte angajamentul nostru... Trebuie să mai crezi că n-am avut şi nu am nici o intenţie să-ţi fac vreo festă în biserică.

— Acum ştiu, Holt, şi te cred, zise ea brusc liniştită. Poate... că... în... trecut n-ai sesizat nimic în mine care... să-ţi ofere garanţia încrederii tale. Aş vrea ca acum să simţi asta şi să-mi spui de ce m-ai ales pe mine, fata lui Clement Diamond, patronul firmei „Diamond Small Tools", să-ţi fiu soţie ?

Verity se grăbea. Simţea că discursul acela era cel mai lung şi cel mai dificil din întreaga ei existenţă de până atunci.

— Am simţit că din punct de vedere fizic există...

— Există o foarte mare atracţie între noi, continuă el observând că avea mare nevoie de ajutor.

Verity încuviinţă.

— Într-o căsnicie ar trebui să existe mai mult de-atât, nu-i aşa ?

— Aşa este, o asigură el solemn. Degetele

strânse în pumn se albiră însă dintr-o dată, în timp ce vocea lui caldă continuă pe acelaşi ton : iar acest ceva există.

Obrajii ei se colorară intens. Respiraţia i se îngreună de parcă ar fi alergat la maraton.

— Vrei să spui că... Nu avea putere să termine propoziţia.

Holt traversă camera cu paşi mari şi-i strânse mâinile mici în palmele lui. O privi fără să vorbească, dându-i posibilitatea să se obişnuiască cu el şi să-şi astâmpere bătăile inimii. Apoi, îi scoase inelul de pe deget, îl puse pe cel din mijloc şi o privi din nou. Speriată, Verity crezu că logodna lor luase sfârşit. El înţelese spaima ei şi spuse foarte încet :

— Poţi să-l pui la loc după ce voi aşeza aici verigheta.

Inima ei porni din nou la galop.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, Verity, pentru că numai pe tine te doresc.

— Ai mai spus că te vei căsători cu mine, îşi aminti ea. Doar că nu vrei să...

Holt observă confuzia de pe chipul ei şi spuse :

— Ce mai trebuia să adaug ? Toate semnalele mele au fost evidente.

— Semnale ? repetă Verity, incapabilă să-şi dea seama dacă înţelegea bine ce se întâmpla de fapt. Ce... ce... semnale ? întrebă ea.

Holt îi ținea încă mâinile și nu mai părea deloc așa de grăbit cum fusese mai devreme.

— Semnalele incredibile pe care le-am simțit când, într-o seară, am zărit într-un club cea mai frumoasă femeie de la Eva încoace, înconjurată de oameni care nu i se potriveau. Am vrut s-o cunosc și să aflu de ce-mi vorbise atât de urât. De aceea am urmărit-o în parcare.

Verity nu era prea convinsă că-și dorea să audă cum se purtase în noaptea aceea.

— Apoi, m-ai condus acasă... murmură ca o scuză.

— Și te-am sunat a doua zi, dorind din toată inima să te revăd, fără să-mi pot explica de ce.

Verity continuă în locul lui :

— Ai sunat... Degetele lui, care-i mângâiau pielea ușor, îi distrăgeau atenția. Pentru că păreai mai interesat de munca tatălui meu decât de mine.

— Tatăl tău... Holt vorbea fără să-și dezlipească ochii de pe fața ei... Este o persoană care muncește enorm.

— Vrei să... spui, se bâlbâi Verity,' că ai sunat pentru că erai îngrijorat pentru el ?

— În zilele acelea simțeam nevoia să fiu cât mai aproape de tine. În noaptea în care Clement m-a invitat la vilă, puteam să găsesc o scuză să rămână la Drake's Knighton.

Nevoia de a te vedea din nou însă, m-a forţat să accept. Atunci ai ieşit cu prietenii şi până când nu te-ai întors n-am putut să dorm. Când într-un târziu ţi-am auzit maşina şi paşii uşori pe scări, m-am întrebat fără să vreau dacă te-ai logodit cu acel Robey.

O emoţie puternică străbătu trupul lui Verity. Nu ştia încă dacă se putea bucura sau nu, aşa că se abţinu să-ţi destăinuiască gândurile şi încercă să-l tragă din nou de limbă.

— Spuneai că... erai... treaz când am ajuns acasă ?

— Eram treaz când ai intrat în dormitor şi te-ai aşezat în pat lângă mine. Până la venirea doamnei Trueman mi s-a părut c-au trecut ani întregi. Vocea lui şoptită, caldă, o înfiora. Atunci te-am sărutat pentru prima oară şi am simţit ceva extraordinar ! Te-am ţinut în braţele mele şi m-am trezit dintr-o dată la viaţă.

— Nu ţi-ai dat seama atunci despre ce era vorba ?

Braţele lui îi cuprinseră umerii mângâindu-i absent şi parcă vrând să-i apropie de pieptul lui.

— Atunci nu ştiam, o aprobă. Am încercat să înţeleg reacţia ta şi am priceput abia când îţi spuneam că ţi-am dibuit planul şi când am asistat la furia dezlănţuită a tatălui tău. Am înţeles că voiam să mă căsătoresc cu tine şi mai ales de ce trebuia să fac asta.

Degetele ei se înfipseră cu sălbăticie în mușchii lui tari, surprinzându-l pe moment.

— Te rog, Holt, spune-mi, îl imploră ea simțind că nu mai rezista.

El zâmbi înțelegându-i reacția.

— Se pare că-ți pasă totuși de mine și de ceea ce-aș vrea să-ți spun în continuare.

— S-ar putea, se retrase ea.

— Vrei să spui, Verity Diamond, c-aș putea spera să simți o părticică din dragostea pe care o nutresc pentru tine?

Lacrimi de fericire umplură ochii ei frumoși, iar Holt le privi fermecat cum coboară pe obraji, cum se strâng pe bărbie și de acolo cum picură pe rând pe mâinile lui.

— Oh, Holt, te iubesc atât de mult!

Verity nu-și închipuise nici o clipă că el va fi așa de uluit, iar vocea-i va fi așa de răgușită...

— E adevărat, Verity? Pentru Dumnezeu, spune-mi că e adevărat, că nu...

— E adevărat, reuși ea să șoptească printre sughițuri și alte lacrimi care izbucniră ca la comandă. De când te-am întâlnit, am simțit că inima mea se va rupe în două.

În clipa imediat următoare capul ei se sprijini de pieptul lui, iar trupurile lor se înlănțuiră într-o îmbrățișare disperată.

— Oh, iubita mea... Te iubesc atât de mult! Nu pot suporta să te văd plângând,

deşi ştiu acum că lacrimile tale dovedesc cât de mult mă iubeşti.

— Nu pot să mă abţin, zâmbi ea printre lacrimi.

Holt se aşeză pe pat trăgând-o uşor în poala lui.

— Acum ştii ce înseamnă lacrimile de fericire.

El zâmbi. Avea dreptate. Se aplecă şi-i sărută ochii uzi şi obrajii, apoi gura cu buze atât de moi şi atât de dulci...

— Oh, Holt, te iubesc de atâta vreme. Nu-mi vine să cred că m-am eliberat în sfârşit de durerea aceea din piept.

— Frumoasa mea iubită, murmură el. N-aş vrea să te mai văd vreodată suferind. Apoi, îi sărută vesel toată faţa dar se opri imediat ca să-i pună o întrebare care-l chinuia de multă vreme : Aş vrea să ştiu, când s-a preschimbat ura ta în iubire ?

— M-am îndrăgostit de tine în seara în care am plecat cu maşina nouă ore şi când m-am întors, tata m-a întâmpinat furios, iar tu m-ai condus până la uşa dormitorului.

Holt se aplecă şi o sărută aşa cum nu mai sărutase vreodată o altă femeie.

— Asta-mi aminteşte de nopţile pe care am visat că le vom petrece împreună, strâns înlănţuiţi în patul meu de la Drake's Knighton.

— Dacă vrei să te mai însori cu mine, zise ea zâmbindu-i apoi sărutându-l din nou, răspunsul meu e „da".

— Te rog să-mi permiți, domnișoară Diamond, să-ți destăinuiesc că nu mi-am dat niciodată seama cum m-am putut lăsa vrăjit de farmecul tău. Mi-a fost teamă să-ți vorbesc despre dragostea mea pentru tine, ca să nu râzi. Am sperat însă că după ce ne vom căsători o să reușesc să te învăț să mă iubești măcar pe jumătate din cât te iubesc eu.

Porniră îmbrățișați spre biserică, unde oaspeții dădeau deja semne de îngrijorare.

Clement le ieși în cale frământându-și mâinile foarte nervos.

— Ce s-a întâmplat cu fiica mea ? îi întrebă foarte curios.

— Nimic, veni răspunsul lui Holt vesel, sesizându-i nedumerirea.

Cei doi porniră siguri spre altar, apoi rostiră, ochi în ochi, jurământul iubirii. Primiră apoi binecuvântarea preotului și, după ce se sărutară cu pasiune în aplauzele oaspeților, Holt se aplecă, o luă în brațe și-i șopti la ureche :

— Te iubesc din toată inima, Verity Jepherson.

SFÂRȘIT

La împlinirea vârstei de 21 de ani, Verity urma să ocupe un loc în consiliul de administrație al companiei al cărei patron era chiar tatăl ei. Clipa mult așteptată sosește, dar locul este ocupat de Holt Jepherson. Indignată, Verity hotărăște să se răzbune seducându-l și apoi compromițându-l pe Holt. Planul se întoarce însă împotriva ei și se trezește nepregătită în fața unei cereri în căsătorie. Ce va face?

— Nu aveam de gând să te acuz de viol, îi trânti ea cu sinceritate, determinându-l să zâmbească din nou. Puteam s-o fac, dar n-am vrut.

THE BEST

ISBN 973-580-176-0

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000